

Rose

เล่ห์รักประมุขพรรคมาร 3

風雨無極

南风歌 หนานเฟิงเกอ

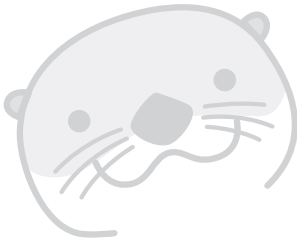
เขียน

เจ้าเงิน

แปล

山魂 Shan Hun

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ทิวทัศน์กว้างขวางพอสมควร แต่เมื่อมองนานๆ กลับรู้สึกเบื่อหน่าย
จวนชอุ้งยืนอยู่บนดาดฟ้าครู่หนึ่งก็กลับเข้าไปในห้องโดยสาร
เทสุราอุ่นหนึ่งจอก หยิบตำราม้วนหนึ่งชิ้นมาอ่าน

— หนานเฟิงเกอ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

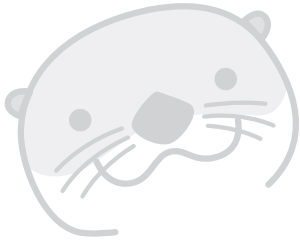
และแล้วพวกเรา ก็เดินทางมาถึงการผจญภัยครั้งสุดท้ายของ
คู่เพียหยาง คนคลั่งรักแห่งยุทธภพจางหยวนแล้วนะคะ โดยการเดินทาง
ครั้งนี้จะเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามยิ่งกว่าครั้งก่อนๆ จากที่เคย
ออกทะเลไปตามหาสมบัติ คราวนี้พวกเขาจะได้เข้าไปตามหาความจริง
ของหมู่ตึกอู่จี้ที่ออกอาละวาดไปทั่วยุทธภพ แถมยังมีตัวละครที่ดูลึกลับ
น่ากลัวอย่างธิดาคักดีสิทธิ์ ลึกลับแต่น่ากริ๊ดอย่างเจิ้งเสวี่เสีง ผู้นำยุทธภพ
คนใหม่ และตัวละครลูกๆ หลานๆ ของแต่ละคู่ ที่จะมาวัดความน่ารัก
น่าเอ็นดู จนทุกคนอยากจะเข้าไปหยิกไปฟัดแถมสักหน

แต่ไม่ว่าจะมีศัตรูหรืออุปสรรคมากเท่าไร ขอให้เชื่อได้เลยว่าไม่มีอะไร
หยุดยั้งความคลั่งรักของพี่จู่ของพวกเราได้เลย อีกทั้งในเล่มนี้ผู้อ่านทุกท่าน
จะได้เห็นพัฒนาการความคลั่งรักของจวินซูอิงที่ก็เริ่มไม่แพ้คุณสามีแล้ว
เช่นกัน การผจญภัยครั้งนี้จะตื่นเต้นและหวานอมเปรี้ยวขนาดไหน มาพิสูจน์
ไปพร้อมๆ กันเลยนะคะ

Rose

TRIGGER WARNING: นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ mpreg (เพศชายตั้งครรภ์ได้), among other immo-
ralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น
กดดัน), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่
ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death
(การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), gore (เนื้อหามีความโหดร้าย
และรุนแรง), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional
abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), suicide (การฆ่าตัวตาย), torture
(การทรมาน), and unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

บทที่ 1

ฤดูหนาวเพิ่งผ่านพ้น อากาศเริ่มกลับมาอบอุ่น แดดเริ่ม
เข้าตรู่จะยังคงหนาวเย็น แต่ยามเที่ยงตรงเมื่อดวงอาทิตย์สีแดงขึ้นกลาง
ท้องฟ้า กลับเป็นช่วงที่อุ่นสบาย

อำเภอผู้ไหล่¹ เป็นอำเภอที่ไม่ใหญ่แต่เจริญรุ่งเรือง ถนนภายในเมือง
เป็นระเบียบเรียบร้อย สิ่งก่อสร้างงดงามตั้งเรียงรายตามริมฝั่งถนน
บนถนนหลักสองสายที่มุ่งสู่ทั้งสี่ทิศเต็มไปด้วยแผงลอยมากมายตั้งอยู่
เป็นระเบียบสม่ำเสมอ เสียงตะโกนเรียกลูกค้าดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง
เป็นตลาดเปิดวันเว้นวันที่คึกคักมีชีวิตชีวา

ช่วงนี้เป็นช่วงเวลาพ่อค้าจากแต่ละพื้นที่เริ่มออกเดินทางเพื่อทำการ
ค้าขาย ด้วยเหตุนี้ในเมืองจึงคลาคล่ำไปด้วยคนแปลกหน้า แม้พ่อค้าบางส่วน
มีลักษณะโดดเด่นแตกต่างจากคนอื่น แต่ก็ไม่ได้ดึงดูดความสนใจของ
ผู้คนนัก

กระนั้นในเวลานี้ สถานที่ที่คึกคักที่สุดในเมือง คาดไม่ถึงว่าจะเป็น
บริเวณป้ายประกาศที่ประตูเมือง

ในยามปกติ หินแผ่นนี้ใช้เป็นเพียงป้ายประกาศให้ทั่วทราบการอำเภอ
ติดใบประกาศของทางการเท่านั้น เมื่อชาวบ้านในอำเภอที่พอรู้หนังสือ

¹ แปลว่า ความโชคดีที่เข้ามา

เดินผ่านก็กวาดสายตามองบ้างเป็นครั้งคราว ตั้งแต่สร้างจวบจนถึงปัจจุบัน
สถานที่นี้ก็ไม่เคยได้รับความสนใจจากผู้คนเป็นพิเศษ

ทว่าครั้งนี้ ชาวบ้านเกือบทั่วทั้งเมืองต่างกำลังวิ่งมาจากบ้านเรือน
ตามคำพูดปากต่อปาก หือมล้อมแน่นขนดอยู่ที่ประตูเมือง ต่างต้องการอ่าน
ป้ายประกาศเกี่ยวกับเหตุการณ์แปลกประหลาดที่ติดอยู่บนแผ่นหิน

แม้ยามทางการติดป้ายประกาศเรื่องโจรสลัดที่ออกปล้นสะดมสังหาร
ผู้คนตามลำน้ำและทะเลสาบ ก็ไม่ได้มีผู้คนมาหือมล้อมแย่งกันดูอย่าง
มิดฟ้ามัวดินเช่นวันนี้

มือปราบสองนายที่กำลังตรวจตราถนนเดินตามเสียงมา พวกเขา
มองภาพเบื้องหน้าอย่างมึนงง แหวกฝูงชนที่เนืองแน่น เบียดจนเข้าไปถึง
ด้านในสุด

“ถอยไป ถอยไป แอ้อตอยู่ที่ประตูเมืองทำไมกัน ไม่ต้องดูแล้ว
ถนนใหญ่ถูกพวกเจ้าเบียดจนแน่นแล้ว! กลับบ้านไปเสีย!” มือปราบหนึ่ง
ผลักกลุ่มคน ต้องการไล่คนทั้งหมดให้ถอยออกไป

เพียงแต่เขาค้นเดียวหรือจะรู้ชาวบ้านที่ใครรู้เรื่องซุบซิบได้ ไ่ทุกคน
ไม่ได้ยังพอทำเนา ตนเองกลับโง่งนเงนเกือบถูกฝูงชนเบียดล้ม

มือปราบสองจึงเขาชี้ขึ้นทันที ชี้ไปประกาศที่ติดอยู่บนแผ่นหินแล้วเอ่ย
“ไม่ต้องสนใจพวกเขาแล้ว เจ้ามาดูนี่”

มือปราบหนึ่งมองแผ่นกระดานซึ่งสลोकเหลือ่ิงที่ติดใหม่บนป้ายหิน
ปิดทับประกาศของทางการที่ทางอำเภอเพิ่งติดเมื่อสองวันก่อนพอดิบพอดี

“ยังจะมองอะไรอีก สถานที่นี้ไม่อนุญาตให้ติดใบประกาศส่วนตัว
ต้องฉีกทิ้งเสีย ช่างวุ่นวายเสียจริง” มือปราบหนึ่งเอ่ยอย่างไม่พอใจ ยื่นมือ
หมายจะแกะใบประกาศออก

“ช้าก่อน” มือปราบสองปรามเขาอย่างจนปัญญา ชี้อักษรบน
ใบประกาศแล้วเอ่ย “เจ้าไม่เคยได้ยินหมูตึกอู่² หรือ ช่วงนี้พวกเขามีชื่อเสียง
เลื่องลือเพิ่มขึ้นในยุทธภพอย่างฉับพลัน อิทธิพลและอำนาจล้วนไ้กลัจะ

² แปลว่า ไร่ที่สิ้นสุด

กลบสำนักกระเบื้องชิงเฟิงแล้ว บนใบประกาศนี้กล่าวว่า ในงานเฉลิมฉลองวันเกิดปีที่เจ็ดสิบของประมุขหมู่ตึกอู่จี้ ต้องการเชิญแขกเหรื่อทั่วทั้งโลกหล้า ไม่ว่าจะชาวยุทธ์หรือชาวบ้านธรรมดา เพียงเข้าร่วมก็จะดูแลเช่นแขกผู้มีเกียรติ”

“แล้วอย่างไร” มือปราบหนึ่งยังคงมีนง

มือปราบสองถอนหายใจเอ่ย “ให้เจ้าเรียนหนังสือเพิ่มให้มากขึ้น เจ้าก็รำคาญ ที่เขียนบนนั้นนะมีใจความว่า ผู้ฝึกใบประกาศจะถูกสังหารไม่ว่าจะ ข้าว่าเจ้าอย่าเพิ่งบูมปามเสียดีกว่า รอหลังจากหัวหน้ามือปราบซึ่งมาดูแลแล้วค่อยว่ากันเถิด”

มือปราบหนึ่งกลับใบมือเอ่ย “เจ้าช่างทำเรื่องให้ยุ่งยาก! ชาวยุทธ์เหล่านี้ก็ชอบสร้างเรื่องต้นตระหนกให้ผู้คนหวาดกลัวอยู่แล้ว แล้ว ‘สังหารไม่ว่าจะ’ นี่อีก เห็นตนเป็นบิดาของฮ่องเต้กระมัง”

ปากพูด มือกลับไวเสียยิ่งกว่าปาก มือหนึ่งยื่นไปฝึกกระบะดาบบนแผ่นหิน แล้วม้วนยัดเข้าไปในแขนเสื้อ

มือปราบสองเข้าห้ามไม่ทัน สีหน้าพลันซีดขาว

มือปราบหนึ่งตบเขาเบาๆ แล้วเอ่ย “ข้าฝึกแล้ว ก็ไม่เป็นอะไร ไม่ใช่หรือ ข้าและเจ้าเป็นคนของทางการ นี่คือหน้าที่ เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว คราวหลังเจ้าไปฟังนักเล่านิทานเล่าเรื่องไอ้อวดเล่ห์ไหลที่โรงน้ำชาให้น้อยๆ หน่อยนะ” เอ่ยแล้วก็ตะโกนไล่กลุ่มคนด้านหน้า “เอาละๆ ไม่ต้องห้อมล้อมดูเรื่องคึกคักแล้ว จะไปทำอะไรก็ไป!”

ชาวบ้านที่มุงดูพากันเปลี่ยนเสียงหมดอารมณ์สนุก เริ่มค่อยๆ ต่างคนต่างแยกย้าย

มือปราบหนึ่งดึงมือปราบสองที่ยังคงมีสีหน้าหวาดกลัวตามองรอบบริเวณให้ก้าวเดินสู่ถนนใหญ่ ยังเดินไม่ถึงสองก้าว จู่ๆ ข้างหูก็มีเสียงแหบแห้งเย็นยะเยือกเสียงหนึ่งดังขึ้นฉับพลัน “ติดกลับไป”

“ใคร!” มือปราบสองเพียงได้ยินเสียงนี้ก็ตัวสั่นห่ออย่างห้ามไม่อยู่ เอ่ยร้องเสียงสูง

มือปราบหนึ่งในที่สุดก็ระแวงระวังขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน

“ติดกลับไป” รอบด้านล้วนมองไม่เห็นคนท่าทางผิดปกติ เสียงเย็นเยือกดังขึ้นอีกหนดังกระซิบอยู่ข้างหู เสียงที่หยาดราวกับกระดาดทราย และน้ำเสียงการพูดที่เยือกเย็นชวนให้ขนหัวลุกชู หวั่นสะพรึงเสียจนเหงื่อเย็นไหลซิก

เหล่าชาวบ้านที่กำลังแยกย้ายสลายตัวจึงหยุดฝีเท้าอีกครั้ง เมียงมองรอบทิศอย่างสงสัย บางคนก็มองทางมือปราบสองนายที่ยังยืนอยู่หน้าแผ่นหิน แม้รู้สึกสงสัยใคร่รู้ แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าย่างก้าวเข้าไป ได้แต่เบียดอยู่ในกลุ่มคน คงเป็นเพราะเสียงนั้นทำให้คนไม่สบายใจนัก

มือปราบหนึ่งชักดาบออกมา ตะโกนเสียงดัง “ท่านเป็นผู้สูงส่งจากที่ใด เหตุใดจึงไม่กล้าเปิดเผยใบหน้าต่อผู้คนเล่า!”

คำพูดของเขาเพิ่งจบคำ ก็รู้สึกถึงลมระลอกหนึ่งพัดผ่านข้างกาย ผิวหนังที่ถูกสัมผัสล้วนขนลุกชันขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

มือปราบหนึ่งและมือปราบสองหมุนกายอย่างระแวดระวัง ก่อนจะเห็นบุรุษในชุดสีเทาผู้นั้นยืนอยู่ข้างกายตนเอง ในสถานที่แห่งนี้มีชาวบ้านหลายสิบหลายร้อยคน ทั้งยังมีมือปราบที่เป็นวรยุทธ์อีกสองคน กลับไม่มีผู้ใดมองเห็นชัดเจนเลยว่าเขามาถึงตรงนี้ได้อย่างไร ราวกับคนผู้นี้ปรากฏกายขึ้นกลางอากาศก็มีปาน

“ติดกลับไป ไม่เช่นนั้นตาย!” คนผู้นั้นก้มหน้าเล็กน้อย ลืมตาขึ้นกะพริบดวงตาสีดำเย็นเยียบจับจ้องมือปราบหนึ่งเขม็ง

มือปราบหนึ่งกุมด้ามดาบในมือ เพียงเห็นพลังที่แสดงออกมาก็รู้ทันทีว่าพวกตนสองคนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของคนผู้นี้แม้แต่น้อย เพียงแต่ภายใต้ท้องฟ้ายามกลางวันแสดๆ ตนเองก็เป็นคนของทางการ เขาไม่เชื่อว่าคนผู้นี้จะกล้าลงมือทำร้ายคนจริงๆ

“พี่ชายท่านนี้ พวกข้าสอนคนทำตามหน้าที่ ไม่ได้มีเจตนาทำให้ท่านลำบากใจ” มือปราบหนึ่งครุ่นคิดแล้วเอ่ย “หากท่านต้องการติดใบประกาศก็เพียงแคื่อยื่นเอกสารทางการให้ที่ว่าการอำเภอเท่านั้น...”

คำพูดของมือปราบหนึ่งยังไม่ทันจบ กลับรู้สึกหน้าอกร้อนวาบ โลหิตสีแดงสดกลุ่มหนึ่งสาดกระเซ็นผ่านเบื้องหน้า เปราะเปื้อนบนใบหน้า

หลายหยดพร้อมกับความรู้สึกร้อนคาว ชาวบ้านรอบด้านร้องตะโกนอย่างตกใจและหวาดกลัว ในที่สุดก็ไม่มีใครกล้ามุงดู ต่างสลายตัวกันจนสิ้นวิ้งโกลนแยกออกไปทุกทิศทุกทาง

มือปราบหนึ่งก้มหน้ามองปราดอย่างไม่เชื่อสายตา อาวุธในมือของตนถูกคนทำลายเป็นสองท่อนแล้ว ส่วนคมฟันผ่านตัวดาบที่เขาป้องกันหน้าอกไว้ก่อนเดือนหน้าอกเขาเข้าเต็มรัก

รอยบาดแผลลึกจนเห็นกระดูก เนื้อหนังสีแดงสดพลิกเปิดออกมาด้านนอก เลือดที่ไหลหลังพาดหลังชีวิตของเขาพรุ้งพรุ้งสู่พื้น

หากไม่ใช่เพราะมือปราบสองดึงเขาไปด้านหลังด้วยความว่องไวเกรงว่ามือปราบหนึ่งจะต้องสิ้นชีวิตที่นี่แล้ว

มือปราบหนึ่งร้องโหยหวนออกมาอย่างน่าเวทนาด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส เขาหายใจหลังล้มลง สองมือกุมหน้าอกอย่างไม่รู้จะทำเช่นไรหวังว่าเลือดนั้นจะไม่ไหลออกมาอีก

มือปราบสองประคองสหายร่วมงาน มองคนตรงหน้าอย่างร้อนรนด้วยใบหน้าซีดขาว “พวกเราปฏิบัติต่อเจ้าด้วยความสุภาพ ไม่ได้กล่าวจาจาล้วงเกิน เหตุใดเจ้าถึงลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้!”

คนผู้นั้นแปลงเสียงแปลกประหลาดออกมาจากลำคอ ก่อนเปิดปากเอ่ย “พวกเจ้าเป็นใคร คู่ควรมาชี้แนะการกระทำของหมู่ตึกอู่จี้หรือ ผู้ใดนึกประกาศจะสังหารไม่เว้น เด็กไร้ชื่ออย่างพวกเจ้าสองคน วันนี้ได้ตายด้วยกระบี่ของหมู่ตึกอู่จี้ นับเป็นโชคดียิ่งของพวกเจ้าแล้ว” คนผู้นั้นเอ่ยจบก็ยกกระบี่ขึ้น ดวงตาเย็นเยือกราวกับมองมดที่แสนต่ำต้อยสองตัว

มือปราบสองกัดฟันลากสหายร่วมงานก้าวถอยหลังสองสามก้าวแม้รู้ชัดเจนว่าฝีมือตนไม่เทียบเทียม แต่ก็ทำได้เพียงยกดาบขึ้นป้องกัน

ลมแรงหนึ่งระลอกโถมตีเข้ามา ลมสายแหลมคมแทบจะเท่าคมดาบพัดผ่านใบหน้าไป มือปราบสองไม่มีเวลาให้คิดมากกว่าคมกระบี่ด้านหลังลมเย็นเยือกนั้นคมเฉียบมากเพียงใด ทำได้เพียงแข็งใจต้านทานไว้

แต่ความเจ็บปวดแสนสาหัสดังที่คิดไว้ไม่ได้โถมตีเข้ามา เบื้องหน้ากลับมีหม่นน้อยผิวนางผ่องในชุดไหมสองคนปรากฏตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

มือปราบหนึ่งยังคงครวญครางอย่างไร้เรี่ยวแรงอยู่บนพื้น มือปราบสองมองศีรษะของหนุ่มน้อยที่สวมชุดไหมสีเหลืองซึ่งเดินผ่านหน้าของตนไปอย่างตะลึงงัน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นชั่วขณะ

หนุ่มน้อยอีกคนกายสวมอาภรณ์สีเงินขาว พันแอวพันข้อมือ เส้นผมยาวสีดำดูน่าหิกรวบขึ้นอย่างเรียบง่าย เท้าสวมรองเท้าข้อสั้นสีเงินขาว เช่นเดียวกับสีเสื้อผ้า รูปร่างสูงโปร่งดูแคล่วคล่ององอาจกล้าหาญ

ที่ทำให้มือปราบสองตกตะลึงมากกว่าคือ หนุ่มน้อยชุดเงินขาวที่สูงเพียงอกเขา ถึงกับป้องกันกระบี่ของบุรุษที่กำลังจะลงมือสังหารเขาไว้ได้ด้วยขลุ่ยสั้นเลาเดียว

หนุ่มน้อยชุดเหลืองหันมายิ้มให้เขา ดวงตารูปดอกท้อที่โค้งขึ้นเป็นเลี้ยวเล็กน้อยดึงดูดสายตาผู้คนเสียยิ่งกว่ายามต้นวสันต์ที่แสนอบอุ่นงดงามเสียอีก

หนุ่มน้อยมองเขาเพียงครู่หนึ่งเท่านั้น ก่อนหันหน้าไปมองอีกทิศ ใช้น้ำเสียงที่ใสกังวานปนความขบขันเอ่ย “ท่านพ่อ ท่านว่าคนเลวที่ทั้งอัปลักษณ์ทั้งน่ารังเกียจผู้นี้ควรจัดการอย่างไรดี”

มือปราบสองมองตามสายตาของหนุ่มน้อยชุดเหลือง ที่หนุ่มน้อยกำลังมองอยู่คือหอวัน³ หอสุราที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ บนหน้าต่างชั้นสองของอาคารมณีนที่สง่างามนั้น ไม่รู้ว่ามีบุรุษผู้หนึ่งปรากฏขึ้นเมื่อใด

เพียงแค่มอง มือปราบสองก็รู้สึกราวกับว่าภายในชั่วพริบตา แม้แต่แสงที่ส่องสว่างเบื้องหน้าล้วนสูญเสียความสว่างไสว ทุกสรรพสิ่งล้วนถดถอยกลายเป็นฉากหลังที่เลือนราง ในสายตาเหลือเพียงเงากายสีแดงบริสุทธิ์สูงส่งแต่ระคนด้วยความเย็นเยือกที่ริมหน้าต่างเท่านั้น

อำเภอผู้ไหลพัฒนาการสัญจรทั้งทางน้ำและทางบก มือปราบสองเกิดที่นี้เติบโตอยู่ที่นี้ เห็นคนที่มีลักษณะโดดเด่นกว่าคนทั่วไปมาไม่น้อย กระนั้นก็ยังไม่เคยเห็นบุคลิกลักษณะที่เพียงยืนอยู่แต่ไกลก็โดดเด่นไม่ธรรมดา ทำให้ผู้คนไม่อาจละสายตาจากเช่นบุรุษริมหน้าต่างผู้นั้นมาก่อน

³ แปลว่า หมนั้โชค

ความรู้สึกนึกคิดนับหมื่นนับพันเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา คำพูดของหนุ่มน้อยชุดเหลืองเพ่งลั่น มือปราบสองก็มองเห็นบุรุษผู้นั้นพลีวกายออกจากหน้าต่างอย่างฉับไว เขาเอื้อมจากชั้นสองแหล่ผ่านระหว่างทั้งสองคน หยุดอยู่ไม่ไกลจากด้านหน้าของเขา

วิชาตัวเบาเช่นนี้ กลับกระตุ้นให้เหล่าผู้ชมที่ถอยไปหลบซ่อนอยู่หลังประตูไกล ๆ อดไม่ได้ที่จะกระซิบกระซาบขึ้นมาอย่างประหลาดใจ ความสง่างามอ่อนช้อยถึงเพียงนั้น ราวกับนั้นไม่ใช่วิชาตัวเบาที่จำเป็นต้องโคจรพลังเพื่อเคลื่อนไหว แต่เป็นปีกที่ดวงตาของคนธรรมดาไม่อาจมองเห็น ราวเหยียบลมอย่างเอื้องโดยสาวรายร่อนสู่พื้น

หนุ่มน้อยชุดเหลืองเดินไปทางบุรุษผู้นั้น คลอเคลียอยู่ข้างกายเขาอย่างสนิทสนม

“ท่านพ่อ ข้าว่าบาดแผลของพี่ชายมือปราบท่านนี้สาหัสยิ่งนัก หากไม่รีบรักษา เกรงว่าจะต้องเสียเลือดจนตายแน่” ญี่ฉิงแซนเสื้อของจวินชู่อิง ชี้ทางมือปราบหนึ่งที่นอนอยู่บนพื้นด้วยใบหน้าซีดเขียวจนจะหมดสติ

จวินชู่อิงมองเขาปราดหนึ่ง คิ้วขมวดเล็กน้อย คิ้วขวดสองขวดออกมาจากอกแล้วโยนใส่อกของมือปราบสอง

“ขวดสี่ขาวรักษาภายใน ขวดสี่แดงทาทายนอก ห้ามเลือดให้เขาก่อน แล้วรีบพาเขาไปหาหมอเถิด”

มือปราบสองยังคงมึนงง จึงรับขวดที่ลอยมาเมื่อไม่เป็นพัลวัน เมื่อรู้ตัวว่าบุรุษด้านหน้ากำลังพูดกับตนเอง ก็ถึงกับลนลานในใจจนไม่รู้ว่าจะรับมือเช่นไรดี ทำได้เพียงตอบรับอย่างรีบร้อน แล้วก้มหน้าลงไม่กล้ามองเขา หันไปรักษาสหายของตนเองแทน

จวินชู่อิงมองทางบุรุษชุดดำที่ถูกบุตรชายคนเล็กของตนเองจัดการ คนผู้นั้นหัวค้อมตกเล็กน้อย สายตากลับทะลุผ่านเปลือกตาที่ลึ้มขึ้น มองทางเขาอย่างเยือกเย็น ทำให้จวินชู่อิงไม่พอใจอย่างยิ่ง

จวินชู่อิงยังไม่ทันปริปากเอ่ย คนผู้นั้นกลับเอ่ยว่า “หมู่ตีกู่จี้ อยู่เหนือสุดในโลกหล้า ผู้ที่กล้าละเมิดคำสั่งของท่านประมุข ต้องตาย!”

จู่ๆ ฉู่หลินก็รู้สึกถึงกำลังภายในที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของคนที่นั้น จนเกือบจะหลุดออกจากการควบคุม จึงรีบรวบรวมพลัง เปลี่ยนแปลง กระบวนท่าที่มีหลายหน ก้าวไปด้วยวิชาตัวเบาเล็กล้ำ ตั้งใจรับมือ

เสียงก้องกังวานของอาวุธปะทะกันดังขึ้นหลายสิบหนดุจหยดน้ำฝน ที่ถึกระชั้น ระหว่างเงาภายในที่โอบไปมาของทั้งสองคน รวดเร็วจนเหลือเพียง เงาเข้มสีเทาและสีขาว เพียงชั่วพริบตาที่ปะทะกันไปหลายสิบกระบวนท่าแล้ว ฉู่หลินสยบคนผู้นั้นได้อีกครั้ง กดอาวุธควบคุมจุดปราณดับชีวิตของเขาไว้

“เจ้ากล้างมือคิดสังหารน้องซารี!” ฉู่ฉีเอ่ยอย่างโมโห สะบัดมือ ชัดเข็มเงินขนาดเล็กสองเล่มออกไปพุ่งปักลงที่ขาของคนผู้นั้น

บุรุษชุดเทายังไม่ทันได้ชัดขึ้นแม้แต่หน่อย สองขาที่อ่อนยวบลงกับพื้น สายตาอาฆาตแค้นพุ่งไปทางฉู่ฉีอีกครั้ง

จวินซูอิงยื่นมือดึงฉู่ฉีกับฉู่หลินมาหลบด้านหลังตน สายตาที่หลุมมอง บุรุษชุดเทาแฝงด้วยเจตนาสังหาร

เขาเชื่อในความสามารถของเด็กคู่นี้ที่ตนเล็งดูมา บุรุษผู้นี้ไม่สามารถ ทำร้ายฉีเออร์และหลินเออร์ได้แม้แต่หน่อยแน่นอน แต่นี่ไม่ได้หมายความว่า เขาจะทนให้คนใช้สายตาเช่นนั้นมองเด็กทั้งสองได้

ฉู่หลินเข้าใจความคิดของจวินซูอิง จึงรีบดึงมือของจวินซูอิงไว้จาก ด้านหลัง “ท่านพ่อ คนผู้นี้ลงมือสังหารคน กระทำการโหดเหี้ยมในยาม กลางวันแสดๆ แต่พวกเราไม่อาจทำเช่นนั้น ที่นี้ไม่ใช่ยุทธภพ ที่เขาทำร้าย ก็เป็นมือปราบ พวกเราเพียงส่งมอบเรื่องให้ทางการของที่นี่ก็พอแล้ว”

จวินซูอิงกุมมือของฉู่หลินอย่างปลอดภัยโดยไม่หันไปมอง

ฉู่หลินเอ่ยอีกครั้ง “อีกอย่าง...อีกเตี้ยท่านพ่อกลับมาต้องปวดหัว เป็นแน่”

ร่างกายจวินซูอิงชะงัก สุดท้ายก็เก็บระงับไปสังหารไว้

ฉู่ฉีที่หลบอยู่ด้านหลังบิดาของตนอย่างอดอ้อนมาโดยตลอดยื้มขึ้น พร้อมกับยกนิ้วให้น้องชาย ฉู่หลินมองรอยยื้มหยอกล้อของอีกฝ่าย ก่อนกดมือเขาลงอย่างระอา

“หลินเออร์ เจ้าเรื่องมากจริงๆ ข้ากลับคิดว่าคนเลวทราชมต่ำซ้ำเช่นนี้

สังหารเสียก็สิ้นเรื่องแล้ว” ฉู่ฉีพองแก้มเอ๋อเสียงเบา

ฉู่หลินส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย “ง่ายตายอย่างที่เราเล่าเสียเมื่อไร คนผู้ชั่วร้ายพวกนี้ไม่อ่อนด้อย ทั้งยังเป็นคนของหมู่ตีกู่ฉี เจ้าอย่าได้สร้างศัตรูให้แก่สำนักและท่านพ่อ”

ทั้งสองคนกระซิบกระซาบอยู่ด้านหลังจวินชวี่องสองประโยค มือปราบกลุ่มใหญ่ก็มาถึงอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะได้ยินเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นที่ประตูเมือง บุรุษวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบกว่าปีเดินนำอยู่ด้านหลังสุดของกลุ่มคน มือปราบสิบกว่าคนสลายตัวออกสี่ด้านอย่างได้รับการฝึกฝนมาดี เพื่อปิดล้อมพื้นที่เอาไว้

มือปราบสองห้ามเล็ดให้มือปราบหนึ่ง แล้วมองจวินชวี่องอย่างซาบซึ้งใจครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยต้อนรับผู้ที่มาใหม่ “หัวหน้ามือปราบซ่ง คนผู้นี้ก่อเรื่องในเมือง ทั้งยังลงมือทำร้ายมือปราบจนบาดเจ็บสาหัส หากไม่ได้จอมยุทธ์เหล่านี้ช่วยเหลือ เกรงว่าพวกเรา...”

หัวหน้ามือปราบซ่งยกมือขึ้นปรามเขา กำหนดคำนับให้จวินชวี่องแล้วเอ่ย “ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือ ผู้แซ่งขบถขอขอบคุณคุณชายแทนลูกน้อง ข้าจะพาตัวคนผู้นี้กลับไปจัดการยังที่ว่าการ วันหน้าจะต้องตอบแทนคุณชายแน่นอน!”

“ไม่จำเป็น ข้าขอตัว” จวินชวี่องเห็นเรื่องราวจบสิ้นแล้วก็ไม่มีความคิดจะอยู่ที่นั่นต่อ เขาหมุนกายเตรียมตัวจะจากไป

“ไม่ทราบว่าคุณชายชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไรหรือ!” หัวหน้ามือปราบซ่งรีบร้อนเอ่ยถาม

จวินชวี่องไม่คิดตอบ ฉู่ฉีกลับยิ้มพร้อมโบกมือให้จากด้านหลัง เอ่ยว่า “สำนักกระบี่ชิงเฟิง ฉู่เฟยหยาง!”

หัวหน้ามือปราบซ่งฟังแล้วก็ตกตะลึง ฉู่เฟยหยางหรือ! ฉู่เฟยหยางผู้มีชื่อเสียงมาหลายปี มีรูปลักษณ์อ่อนเยาว์เช่นนี้ได้อย่างไร!

เขายังไม่ได้ถามต่อ ฉับพลันบุรุษชุดเทาที่คุกเข่าอยู่บนพื้นผู้นั้นกลับหัวเราะเสียงแหลมออกมา

“สำนักกระบี่ชิงเฟิงรี! สำนักกระบี่ชิงเฟิงก็เป็นแค่ดินโคลนที่อยู่

ได้ทำหมูตีกู้อี้ ฤย! หมูตีกู้อี้อยู่เหนือสุดในโลกหล้า! วันนี้พวกเจ้าริอ่าน ปฏิบัติต่อคนของหมูตีกู้อี้เช่นนี้ ประมุขของข้าต้องเอาคืนเป็นสิบเท่าแน่! ผู้ที่กล้าละเมิดคำสั่งของท่านประมุข ต้องตาย!” เห็นชัดว่าแม่จะถูกควบคุมไว้ บุรุษชุดเทากลับยังกำเร็บเล็บสานจนราวกับบ้าคลั่ง มือปราบรอบๆ หาเคยพบคนเช่นนี้ไม่ ต่างจ้องมองกันและกัน ไม่กล้าเข้าไปจับกุม

จวินชวี่งได้ยื่นกิมมวดคิ้ว หมุนกายเดินไปตรงหน้าคนผู้นั้น ฉู่ฉีกับ ฉู่หลินกระวีกระวาดสาวเท้าตามไปเช่นกัน

บุรุษชุดเทาเงยหน้ามองตรงไปยังจวินชวี่ง พลังส่ายยืมอย่างเยือกเย็น

“ในยุทธภพมักมีพวกไม่รู้จักเจียมตน ยกชื่อเทียบเคียงสำนักกระบี่ชิงเฟิง หมูตีกู้อี้จะไร่นั่นคู่ควรด้วยรี!” จวินชวี่งส่งเสียงหืออย่างเย็นชา เคลื่อนขยับนิ้ว ปักเข็มเงินหนึ่งเล่มลงที่คอของบุรุษชุดเทา เสียงหัวเราะของบุรุษชุดเทาหายไปทันที เขาอ้าปากกว้าง กลับไม่อาจส่งเสียงออกมาได้

จวินชวี่งดึงดาบของมือปราบสองที่อยู่ใกล้เขาที่สุดมา ใช้ตำดดาบแตะบนร่างกายของบุรุษชุดเทาสองสามหน บุรุษชุดเทาที่เดิมทีคุกเข่าเหยียดหลังตรงก็ล้มยวบลงทันที

จวินชวี่งทิ้งดาบลง ก่อนหมุนกายเดินจากไป ฉู่หลินเอ่ยกับหัวหน้ามือปราบช่ง “คนผู้นี้สูญเสียวรยุทธ์แล้ว พวกเจ้ารีบคุมตัวเขากลับไปเถิด” กล่าวจบก็ถูกฉู่ฉีดึงให้วิ่งตามเงาของจวินชวี่งไปด้วยกัน

ทั้งสามคนกลับไปยังห้องพิเศษของหอวันผู้ที่หันหน้าเข้าหาถนน จวินชวี่ง ฉู่ฉี และฉู่หลินนั่งติดริมหน้าต่าง ฉู่ฉียังคงยึดคอมองดูด้านล่างอย่างตื่นเต้น มีความสุข รอจนความคึกคักหายไปจึงนั่งลง

จวินชวี่งเอนหลังพิงกรอบหน้าต่าง สีหน้าท่าทางอ่อนเพลียไม่เอื่อยอันใด ฉู่หลินก็หลับตาบำรุงพลังกำลัง ท่าทางสุขุมมากด้วยประสบการณ์ ฉู่ฉีตัวคนเดียวจึงรู้สึกเบื่อหน่าย

เดิมทีทั้งครอบครัวฉวี่งโอกาสในยามต้นฤดูใบไม้ผลิออกมาเที่ยวเล่น ใครจะรู้ว่าวามีดาของตนจะรับงานจากสำนักมาด้วย ตลอดทางต้องคอย

สนใจเรื่องนั้นเรื่องนี้ กระทั่งเที่ยวเล่นลวนไม่อาจทำได้อย่างเต็มที่

เมื่อวานทั้งสี่คนเพิ่งจะมาถึงอำเภอผู้ไธสง เข้าตัววันนี้ผู้เผยหายาง
ก็วิ่งออกไปทำธุระที่พรรคเฉา⁴ ซึ่งอยู่ในพื้นที่แล้ว พรรคเฉาอยู่ภายใต้
การควบคุมของสำนักกระบี่ชิงเฟิงมาโดยตลอด เป็นกิจการที่ทำกำไรได้
มากที่สุดกิจการหนึ่ง จอมยุทธ์จึงยุ่งจนงูไม่กลับ

ทั้งสี่คนนัดแนะกันเรียบร้อยแล้วจะมาพบกันที่หอวันผู้แห่งนั้น
แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้เผยหายาง

ภายใต้ความเบื่อหน่าย ผู้ที่ต้องการหาผู้หลิน ผู้หลินก็ไม่สนใจ
สุดท้ายเขาจึงกลับมา นั่งเฝ้าอยู่ข้างจวินชวี่อีกครั้ง

ผู้คิดถึงวิชาตัวเบาอันงดงามในยามที่จวินชวี่ออกมาเมื่อครู่
แล้วนึกสนุกขึ้นมา

“ท่านพ่อ ท่านพ่อสัตรีจอมยุทธ์ผู้นั้นของข้าสอนให้ท่านใช้วิชา
ตัวเบาเช่นนั้นใช่หรือไม่!”

ท้วงท่าเช่นนั้นยิ่งมองแล้วก็ยิ่งน่าดู ทั้งอ่อนช้อยทั้งงดงามดุจดัง
เทพเซียน แต่แท้จริงแล้วการเคลื่อนไหวเหล่านั้นมีท่วงท่าที่ซ้ำซ้อนมากเกินไป
ทั้งยังสิ้นเปลืองพลังอย่างมาก เทียบกับท่วงท่าที่ไม่น่าดู กลับใช้งานได้
แยกว่ามากมายนัก

ผู้ฉ้อฉลหายใจอยู่ในใจ ท่านพ่อนั้นะช่างหาความสำราญให้ตนเอง
เสียจริง ผู้ใหญ่ไม่รู้จักรบเคาพตคน ผู้เยาว์ไหนเลยจะเคาพ!

จวินชวี่พยักหน้า “เป็นวิชาตัวเบาที่ท่านพ่อของเจ้าสร้างขึ้นใหม่
เขาบอกว่าหากฝึกฝนสำเร็จจะได้ผลคุ้มค่า น่าเสียดายที่ในตอนนี้อาจเป็น
เพราะข้าไม่ชำนาญพอ จึงมักรู้สึกว่ายากอยู่เสมอ”

เขาพูดอะไรท่านก็เชื่อทั้งหมด ใช้ได้ดีสิแปลก!

ผู้รู้สึกละอายใจที่จอมยุทธ์ผู้ที่มาสายผู้นี้จำเป็นต้องได้รับการสั่งสอน
สักหน่อยแล้ว จึงกระแอมกระไอ เตรียมใส่ร้ายบิดาของตนเอง

คำแรกยังไม่ทันออกจากปาก จู่ๆ ประตูห้องพิเศษก็เปิดออก

⁴ เฉา แปลว่า การส่งสินค้าทางน้ำ พรรคเฉาเป็นกลุ่มคนที่ดูแลเรื่องขนส่งสินค้าทางน้ำ

เสียงนุ่มนวลแผ่วด้วยรอยยิ้มสม่ำเสมอนั้นก็ดังเข้ามาจากนอกประตู “จู๋อิง ช้ากลับมาแล้ว”

“ท่านพ่อ ในที่สุดท่านก็กลับมา ชำร่อท่านจนหิวไส้กึ่งแล้ว” จู๋ฉี เพียงเห็นจู๋เฟยหยางเข้ามา ก็ลุกจากข้างกายจวินชู่อิงแล้ววิ่งไปอยู่ข้าง จู๋หลิน เขาฟูบตัวบนไหล่อีกฝ่ายและโยกไปมาอย่างอยู่ไม่สุข พลังเอ่ยเรียก จู๋เฟยหยางอย่างไม่พอใจ

ร่างกายถูกโยกซ้ายขวา จู๋หลินทำได้เพียงเก็บลมปราณอย่างช้าๆ แล้วค่อยๆ สิ้นตาคืน

“ท่านพ่อ” จู๋หลินเรียก ก่อนจะหันไปด้านหลังเพื่อเอ่ย “ท่านพี่ ท่านมานั่งข้างข้าดิ”

จู๋เฟยหยางยิ้มพรางมองบุตรชายทั้งสองของตน ก่อนจะเอ่ย สิ่งสอนจู๋ฉี “ใครก็หิวสู้เจ้าไม่ได้ ข้าเห็นเจ้ามีชีวิตชีวาขึ้นนัก ออย่ารบกวน หลินเออร์เลย” เอ่ยพรางเดินไปข้างจวินชู่อิง

“เป็นอะไรไป เหตุใดจึงดูห่อเหี่ยวแล้วเล่า” จู๋เฟยหยางก้มมอง สีหน้าของจวินชู่อิง จับมือข้างหนึ่งของเขาร่วมพร้อมเอ่ย

จวินชู่อิงมองเขาปราดหนึ่ง “รอเจ้าอยู่ที่นี้โดยไม่มีอะไรทำตลอดเข้า จะมีชีวิตชีวาได้อย่างไร เจ้าทำธุระอะไรหรือ จึงมาช้าถึงเพียงนี้”

จู๋เฟยหยางหัวเราะแห้งๆ สองหน แล้วนั่งลงข้างจวินชู่อิง “เดิมที ก็ไม่ล่าช้าถึงเพียงนี้ แต่เกิดเรื่องที่น่าเสียดาย ไม่อาจปลื้มได้ชั่วขณะ จึงเป็นเช่นนี้ พวกเจ้ากินอะไรกันหรือยัง”

จวินชู่อิงพยักหน้า “รอนานแล้วเจ้าไม่มา พวกเราก็เลยกินผลไม้ และของว่างแล้ว แต่ยังไม่ได้อาหารเที่ยง เจ้ากัณธินน้อย ไปเรียก เสี่ยวเออร์มา”

จู๋ฉีพยักหน้ารับคำก่อนวิ่งไปอย่างรวดเร็ว

“ท่านพี่รอก่อน ข้าจะไปด้วย” จู๋หลินก็ตามไปเช่นกัน

บุตรชายสองคนวิ่งไล่หลังกันออกไปจากห้อง จู๋เฟยหยางจึงยื่นมือ ไปนวดคลึงขมับให้จวินชู่อิง ไล่ไปจนถึงข้างหู “ขอโทษนะจวินชู่อิง เดิมที ครอบครัวออกมาเที่ยวเล่นกัน ข้ากลับไม่อาจอยู่กับพวกเจ้าบ่อยครั้ง

หากเจ้าจะกล่าวโทษข้า ข้า...”

“อะไร! อ่า ไม่เป็นไร” จวินชวี่งคล้ายกับเพิ่งสะดุ้งตื่นจากความคิดของตนเอง หัวคิ้วขมวดเล็กน้อยมองทางฉูเฟยหยาง โบกมือตัดบทเขาอย่างไม่ใส่ใจ “ข้าคนเดียวพาก่อนหินน้อยและหลินเอ๋อร์ออกไปเที่ยวเล่นก็ได้เหมือนกัน”

ยากนักที่จวินชวี่งจะมีเหตุผลเช่นนี้ แต่พิจารณาอย่างละเอียดแล้ว คำพูดนี้...เกือบจะเท่ากับว่า เจ้าอยู่หรือไม่อยู่ก็มีค่าเท่ากัน

ฉูเฟยหยางที่กำลังขอโทษด้วยความจริงใจ อีกทั้งตั้งใจจะใช้ความรัก ความอ่อนโยนปลอบประโลม อดรู้สึกไม่ได้ว่าการเล่นหูเล่นตาของตนเองนั้น ลุยมุขเปล่าเสียแล้ว อีกฝ่ายไม่ซวยตามองแม่แต่น้อย

ก็ค่อนข้างเจ็บปวดอยู่นะ ฉูเฟยหยางทอดถอนใจอยู่ข้างใน

จวินชวี่งไม่มีเวลาสนใจความคิดเล็กๆ ที่หมุนเวียนไปมานับร้อยนับพันของจอมยุทธ์ฉู แต่กลับตกอยู่ในห้วงความคิดของตนเองอีกครั้ง กระทั่งมือข้างหนึ่งถูกฉูเฟยหยางกุมเล่นก็ยังไม่ใส่ใจ

ฉูเฟยหยางบิบนวดนิ้วเรียวยาวที่ละนิ้วอย่างเบือหน่ย มองท่าทางที่คิดจนเหม่อลอยของจวินชวี่ง ก่อนจะตีดนิ้วตรงหน้าเขาสองหน แล้วเอ่ยว่า “ชวี่ง คินสติมาได้แล้ว เจ้าคิดอะไรอยู่หรือ วันนี้เกิดอะไรขึ้น”

จวินชวี่งมองเขา “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร...เฟยหยาง เจ้ารู้จักหมู่ตีกู่จี้หรือไหม!”

“ได้ยินมาบ้าง เจ้าพบคนของหมู่ตีกู่จี้มาหรือ”

จวินชวี่งเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ให้ฉูเฟยหยางฟัง ฉูเฟยหยางได้ฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว

“น่าจะประมาณสามเดือนก่อน จู่ๆ ในยุทธภพก็เกิดคำร่ำลือเกี่ยวกับหมู่ตีกู่จี้ขึ้นนับไม่ถ้วน ก่อนหน้านั้นแม้แต่ข้าก็ไม่เคยได้ยินชื่อหมู่ตีกู่จี้มาก่อน” ฉูเฟยหยางเอ่ย “ราวกับว่าหมู่ตีกู่จี้ผุดขึ้นมาภายในเวลาคืนเดียว ที่ตั้งก็ถูกปกปิดเป็นความลับ ถึงขั้นยังไม่มีคนนอกหมู่ตีกู่จี้ที่ตั้ง ยุทธภพร่ำลือกันว่าหมู่ตีกู่จี้จะทำการทั้งชอบธรรมทั้งชั่วร้าย ตอนนั้นฟังจากที่เจ้าเล่า กลับเป็นความชั่วร้ายเสียส่วนใหญ่”

จวินชวี่งไม่สนใจความชั่วร้ายหรือความชอบธรรม เขาเพียงมี
लगसंश्रद्धावानतुवुरषुत्तत्ताผู้นั้นค่อนข้างแปลกประหลาด โดยเฉพาะ
หลังจากได้ประมือกัน แม้ว่าพลังของคนผู้นั้นไม่เทียบเท่าเขา แต่จวินชวี่ง
กลับรู้สึกประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม

“ช่างเถิด ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไร” จวินชวี่งไม่คิดอีก อยางไรเสีย
ก็เป็นเพียงคนที่ไม่อาจพบเจอกันอีกผู้หนึ่ง ไม่คุ้มค่าให้ต้องเปลืองแรง
คิดไตร่ตรอง

จวินชวี่งครุ่นคิดก็เอ่ยอีกหน “แต่ว่า หมู่ตึกอู่จี่นั้นมีความทะเยอ-
ทะยานอยางยิ่ง ข้าว่ามันจงใจทำหายตำแหน่งของสำนักกระบี่ชิงเฟิง
จากความเห็นข้า หากคนของหมู่ตึกอู่จี่ต่างมีวรยุทธ์เท่ากับบุรุษชุดเทานั้น
ความสามารถของพวกมันก็ไม่อาจดูแคลนแล้ว”

ท่าทางขมวดคิ้วเล็กน้อยไตร่ตรองแทนสำนักกระบี่ชิงเฟิงของ
จวินชวี่ง ทำให้ฉู่เฟยหยางหลงรักจนทำใจละจากไม่ได้ เพียงแต่ภายใต้
ท้องฟ้ายามกลางวัน เขากล้าเพียงจุ่มพิตเส้นผมสีดำบนยอดศีรษะเบา ๆ
เท่านั้น กระทั่งจวินชวี่งก็ไม่รู้สึกถึง “ความบางเบา” นี้

“เจ้าไม่ต้องกังวล ตำแหน่งของสำนักกระบี่ชิงเฟิงในยามนี้ มีชื่อเสียง
บารมีเพียงเรื่องวรยุทธ์เสียเมื่อไรกัน!” ฉู่เฟยหยางยิ้มเล็กน้อยพร้อมเอ่ย
“เคล็ดวิชาลับของสำนักที่ไม่เคยแพร่พรายก็เป็นหนึ่งในจุดสำคัญ
นอกจากนี้แล้ว ยังมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับสำนักต่างๆ ในยุทธภพ
และความสัมพันธ์กับสหพันธ์ชาวยุทธ์⁵ ถึงขั้นไปมาหาสู่กับทางการในแต่ละ
ท้องที่ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ต่อสู้อแล้วจะจัดการได้ ดังนั้นเจ้าวางใจเถิด ตำแหน่งของ
สำนักกระบี่ชิงเฟิงของพวกเราไม่เหมือนกับชื่อเสียงจอมปลอมอย่าง ‘อันดับ
หนึ่งในโลกหล้า’ ของข้า ที่ประลองยุทธ์แล้วจะกำหนดแพ้ชนะได้หรอก”

“ใครว่าข้ากังวล สำนักกระบี่ชิงเฟิงไม่เกี่ยวข้องกับข้า ข้าเพียงกล่าว
ไปตามเรื่องเท่านั้น”

⁵ หมายถึง กลุ่มของผู้นายุทธภพที่มีหน้าที่ดูแลชาวยุทธ์ทั้งหมดในยุทธภพไม่ว่าจะมาจาก
สำนักหรือกลุ่มใด

จวินซุอิ้งปิดมือของฉูเฟยหยางออก ยกหน้าขึ้นริน

“ดื่ม” จวินซุอิ้งเอ่ยสั่งอย่างกระชับ จอกที่รินน้ำชาจนเต็มปริ่ม
ถูกวางตรงหน้าฉูเฟยหยาง

ฉูเฟยหยางไม่ได้เถียงกับเขา เพียงยิ้มพลาญยกจอกชาขึ้นดื่มอย่าง
เชื่องช้า

ก๊อ ก๊อ ก๊อ ด้านนอกมีเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองสามหน เสี่ยวเอ๋อร์
ถือถาดเดินเข้ามาอย่างกระตือรือร้น บนถาดมีปายไม้ไผ่ที่เขียนชื่ออาหาร
วางเรียงซ้อนกัน ฉูเฟยหยางพลิกมือของเสี่ยวเอ๋อร์ดูเล็กน้อย จวินซุอิ้ง
กลับมองออกไปด้านนอก

“ก่อนกินน้อยและหลินเอ๋อร์ล่ะ”

เสี่ยวเอ๋อร์ยิ้มพร้อมเอ่ยตอบทันที “คุณชายน้อยทั้งสองเรียกให้
ข้าน้อยเข้ามา ก่อนไปวิ่งเล่นบนถนนแล้วขอรับ และบอกไว้ว่าเมื่ออาหาร
ตั้งโต๊ะเสร็จแล้วก็จะกลับมา เมื่อครู่เกิดเรื่องบนถนน ยามนี้เหล่ามือปราบ
จึงเพิ่มการตรวจตรา ทุกที่บนถนนล้วนเป็นคนของทางการ แม้แต่ขโมย
ก็ไม่กล้าเฟ้นฟ่าน คุณชายน้อยทั้งสองท่านก็มีวรยุทธ์สูงส่ง น่าจะไม่น่า
อะไรขอรับ”

ฉูหลินเคยออกฝึกในยุทธภพกับเสี่ยวชงมานาน ฉูฉีก็ฉลาด
ปราดเปรื่อง จวินซุอิ้งไม่เป็นห่วงเด็กทั้งสองคนแม้แต่หน่อย

ฉูเฟยหยางเลือกอาหารแล้ว ก็กำชับให้เสี่ยวเอ๋อร์รีบยกอาหารมา
เร็วหน่อย เสี่ยวเอ๋อร์พยักหน้ารับคำตติๆ กัน ก่อนจะถอยออกไป

“ฟังที่เสี่ยวเอ๋อร์กล่าว ดูท่าทางการและชาวบ้านล้วนเห็นหมู่ตึกฉูจี้
เป็นคนเลวที่ต้องระวังป้องกัน” ฉูเฟยหยางยิ้มเอ่ย “เจ้าว่าพวกเขาต้องการ
ครอบครองยุทธภพ แต่ก้าวแรกก็เป็นศัตรูกับชาวบ้านธรรมดา ช่างเป็นแผน
ที่ผิดพลาดเสียจริง ๆ”

จวินซุอิ้งมองฉูเฟยหยางปราดหนึ่ง “จะว่าไป สำนักกระบี่ชิงเฟิงของ
พวกเจ้าไม่ใช่เป็นแค่เขาไถซานและดาวเหนือ^๖ ของยุทธภพเท่านั้นหรอกหรือ

^๖ อุปมาถึงคนที่คุณธรรมและบารมีสูงส่ง ได้รับการเคารพนับถือจากผู้คน

เหตุใดเพียงพวกเราเดินทางผ่าน กลับยังเห็นทางการทุกหนทุกแห่งเป็นมิตรกับเจ้าด้วย”

“ไม่เป็นมิตรได้หรือ เบื้องล่างสำนักกระปิซึ่งเพิงของพวกเรามีกิจการอยู่มากมาย ทุกปีต้องจ่ายภาษีเป็นเงินจำนวนไม่น้อย” จู๋เฟยหยางดื่มน้ำชาในจอกจนหมดภายในรวดเดียว

“อ้อ”

หลังจากนั้นพักหนึ่ง ขณะที่จู๋เฟยหยางกำลังจะยื่นมือไปแตะจวินซูอิงตามความเคยชิน

“ถ้าเช่นนั้นชิงหลงจ่ายภาษีหรือไม่” จวินซูอิงกลับซักถามขึ้นมาด้วยความสงสัยเล็กน้อย

“ดูเขาแล้วเหมือนคนที่จ่ายภาษีอย่างซื่อตรงนั่นรี” จู๋เฟยหยางแหงดาบกลับหลังชิงหลงหนึ่งหนโดยไม่ต้องออกแรงแม้แต่หน่อย

“...ไม่เหมือน”

“นี่ถูกแล้ว อยากยึดครองอีกฝ่าย สร้างความเชื่อถือต่อโลกหล้า พวกเราไม่อาจเรียนรู้จากคนที่มียายตาตื่นเงินเช่นนั้น” จู๋เฟยหยางชี้แนะอย่างจริงจัง

จวินซูอิงพยักหน้า “เจ้าพูด...มีเหตุผล”

ทั้งสี่คนกินข้าวเรียบร้อยก็ไปเดินเล่นบนถนน ชื้อสินค้าท้องถิ่นบ้างเล็กน้อย ก่อนจะไปยังโรงเตี๊ยมที่ใช้พักแรม

จวินซูอิงยังพบจี้ฉันหนึ่งที่ร้านแผงลอย ตัวจี้ฉันเป็นลวดลายมังกรเรียบง่าย วัสดุดูแล้วมีใช้ทั้งทองและหยก แต่ตัวจึงามละมุนขาวบริสุทธิ์

จวินซูอิงเห็นแล้วชื่นชอบเป็นอย่างมาก จึงถามราคากับเจ้าของแผงลอย เมื่อรู้ว่าราคาเพียงสองตำลึงเงิน ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณค่า แม้ไม่ได้เป็นสิ่งของมีค่ามีราคาอะไร แต่จวินซูอิงอยากจะชื่นชอบสิ่งของชิ้นเล็กๆ ถึงขั้นเห็นแวบแรกก็รู้สึกว่าคุณค่าได้เช่นนี้ เขาจึงยื่นมือหยิบจี้ฉันขึ้นมา แสดงให้จู๋เฟยหยางเห็นว่าการอย่างยิ่ง ระหว่างนั้นจู๋เฟยหยางก็จ่ายเงินอยู่ด้านหลัง

การออกมาเที่ยวเล่นของทั้งสี่คนนี้ ยามที่จู่เพยหยางอยู่ย่อมเป็น เขาที่ดูแลเรื่องเงิน ยามที่เขาไม่อยู่ การดูแลเงินก็จะกลับไปอยู่ในความ รับผิดชอบของจู่หลิน

หลังจากผ่านบทเรียนอันเข้มข้นมาสองสามหน จู่เพยหยางก็รู้สึกซึ่ง ยิ่งว่าเรื่องเงินให้คนที่เชื่อถือได้ดูแลจะดีกว่า ที่สำคัญที่สุดคืออักษรสามตัวนี้ เชื่อถือได้!

จวินซูอิงมีเงินแต่ดูแลไม่เป็น จู่เพยหยางคิดว่าน่าจะเป็นเพราะเงิน ของเขาได้มาง่ายมากเกินไป ก้อนหินน้อยก็มีความคิดผิดๆ เกี่ยวกับเรื่องเงิน เช่นกัน

โชคดียที่หลินเออร์เชื่อถือได้เช่นเดียวกับเขา ถึงขั้นเชื่อถือได้มากกว่า เขาเสียอีก ไม่พูดไม่ได้ นี่เป็นเรื่องโชคดียเรื่องใหญ่ของตระกูลจู่จริง ๆ

จู่เพยหยางจัดการเรื่องในเมืองแห่งนี้เรียบร้อยแล้ว เดิมทีวางแผน ว่าจะออกเดินทางสู่จุดหมายถัดไปให้เร็วที่สุด แต่เมื่อไปถึงริมแม่น้ำยามเช้า กลับพบว่าที่นั่นทิวทัศน์งดงามยิ่งนัก ควรค่าแก่การล่องเรือชมสักหน

จู่เพยหยางเอ่ยความตั้งใจที่จะล่องเรือชมแม่น้ำกับจวินซูอิง ด้าน จวินซูอิงไม่ขัดข้อง เด็กสองคนนั้นก็ตื่นเต้นคึกคักอย่างยิ่ง จึงตัดสินใจว่า อีกสองวันค่อยออกเดินทาง

ทั้งสี่คนกลับโรงเตี๊ยม จู่เพยหยางรื้อหอสัมภาระที่จัดเรียบร้อยแล้ว ออกมา แม้จะอยู่ต่ออีกเพียงสองวัน แต่สิ่งของหลายอย่างล้วนยังต้องใช้สอย

เช้าวันต่อมา จู่เพยหยางก็พาหนึ่งคนโตสองคนเล็กออกไปข้างนอก เมื่อเดินถึงถนน กลับพบว่าถนนเส้นใหญ่ที่เดิมทีควรจะเริ่มวุ่นวาย กลับไม่มีเงาใครสักคน

จู่เพยหยางรู้สึกแปลกใจ ก่อนพาจวินซูอิงและพี่น้องหลินเดินต่อ ไปยังนอกเมือง

ยามที่เพิ่งถึงประตูเมืองก็เห็นมือปราบหลายคนกำลังล้อมอยู่หน้า แผ่นหินประกาศ คนเหล่านั้นต่างรู้สึกกลานและกดดัน จวินซูอิงเพียง

มองก็เห็นว่าหัวหน้ามือปราบช่งคนเมื่อวานก็อยู่ด้วยเช่นกัน

หัวหน้ามือปราบช่งเห็นเขาชัดเจน จึงปลื้มตัวออกมาจากกลุ่มคนเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน

“คุณชายท่านนี้ เมื่อวานเหตุการณ์วุ่นวาย ชำนาญจึงไม่ทันได้ขอบคุณคุณชายให้ดี แม้แต่ชื่อเสียงเรียงนามของคุณชายก็ไม่ทราบน่าละอายจริง ๆ”

จวินชวี่มองฉู่เฟยหยางครู่หนึ่ง ก่อนมองเขาแล้วเอ่ย “ไม่เป็นไร”

ฉู่เฟยหยางได้ยินเรื่องเมื่อวานจากจวินชวี่มาก่อนแล้ว ยามนี้เห็นสถานการณ์ผิดปกติที่ประตูเมือง จึงเอ่ยถาม “หัวหน้ามือปราบช่งพวกท่านล่อมที่นี้ทำไมหรือ เพราะหมู่ตึกอยู่จึกอีกแล้วรี”

หัวหน้ามือปราบช่งรู้ฐานะของฉู่เฟยหยางแล้ว จึงรีบเอ่ย “จอมยุทธ์ฉู่กล่าวไม่ผิด เป็นคนของหมู่ตึกอยู่จึกก่อเหตุอีกแล้ว เมื่อวานพวกเขาตีตึกประกาศส่วนตัวที่ประตูเมือง ลูกน้องของข้าถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสเพราะฉีกประกาศของพวกเขา หากไม่ใช่เพราะคุณชายที่อยู่ด้านข้างท่านช่วยเหลือไว้ เกรงว่าคงไม่อาจจบลงด้วยดี แต่วันนี้กลับเกิดเรื่องเช่นเดิมค่อนข้างน่าปวดหัวจริง ๆ”

ฉู่เฟยหยางขมวดคิ้วเอ่ย “คนของหมู่ตึกอยู่จึกแต่ละคนวรยุทธ์สูงส่ง กระทำการลึกลับ เกรงว่าลูกน้องของท่านน่าจะรับมือไม่ไหว หัวหน้ามือปราบช่ง หากท่านมีจุดที่ต้องการความช่วยเหลือ ก็กล่าวมาได้ตามตรง”

“เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องลำบากจอมยุทธ์ฉู่” หัวหน้ามือปราบช่งรีบเอ่ย “ครั้งนี้ข้าสั่งการลูกน้องไม่ให้ฝักใฝ่ประกาศนั้นแล้ว ต้องคิดหาวิธีไปพบกับหัวหน้าของพวกเขาสักครั้ง จึงจะแก้ไขปัญหาก็ได้”

ฉู่เฟยหยางพยักหน้า กล่าวลากับหัวหน้ามือปราบช่ง ก่อนเดินออกนอกเมืองต่อ

เมื่อถึงริมฝั่งแม่น้ำ ทั้งสี่คนเช่าเรือเล็กลำหนึ่งกับชาวประมงริมน้ำ แล้วล่องเรือไปตามแม่น้ำด้วยกัน

สายลมเย็นพัดมาเป็นระลอกเหนือผืนน้ำ ทิวทัศน์กว้างขวาง

พอสมควร แต่เมื่อมองนานๆ กลับรู้สึกเบื่อหน่าย จินตนาการอันอยู่บน
ดาตฟ้าครู่หนึ่งก็กลับเข้าไปในห้องโดยสาร เทสราอันหนึ่งจอก หยิบตำรา
ม้วนหนึ่งขึ้นมาอ่าน

จุฬายาตรเดินทางตามเข้าไปเช่นกัน ก่อนนั่งลงข้างเขา เหล่มองตำรา
ในมือครู่หนึ่งก็ยิ้มน้อยๆ “เจ้าชื่นชอบการอ่านตำรามากขึ้นเรื่อยๆ นะ
ขยันถึงเพียงนี้เพื่ออะไร เจ้าจะสอบขุนนางหรือ”

จินตนาการไม่มองเขา เพียงเอียงอย่างขบขัน “เหตุใดจะไม่ได้ หากข้า
ไปสอบจะต้องนำตำแหน่งจอหงวน⁷ กลับมาให้เจ้าดูได้เป็นแน่ เจ้าจึงจะ
ไม่ดูถูกข้าตลอดทั้งวันเช่นนี้”

“พูดเหลวไหล ข้าถูกเจ้าเสียที่ไหนกัน เจ้าก็พูดกับข้าให้ชัดเจน
เสียสิ” จุฬายาตรเอียงปาก

จินตนาการส่งเสียงหัวเราะ แต่ไม่เอียงปาก

จุฬายาตรครุ่นคิด กลับยิ้มน้อยขึ้นอีกครั้ง “ข้าว่าจอหงวนนั้น
ไม่จำเป็น ทันทวา⁸ ก็พอแล้ว ข้าชื่นชอบบัณฑิตที่ทั้งฉลาดทั้งไม่เคร่งครัด
เป็นที่สุด”

“ออกไป นี่ยังล่องอยู่บนเรือ นั่งให้ดี” จินตนาการยกแขนข้างหนึ่ง
กั้นเขาไว้

จุฬายาตรต้องการหยอกล้อจินตนาการอีกครั้ง กลับได้ยินเสียงร้อง
นำส่งเวดดังมาจากที่ไกลๆ ข้างนอกเรือ เดี่ยวดังเดี่ยวเบาอยู่ใกลางแม่น้ำ
ฟังแล้วทำให้คนไม่สบายใจยิ่งนัก

จุฬายาตรและจินตนาการสบสายตา กำลังจะพากันเดินออกจาก
ห้องโดยสารเรือ

ไม่ไกลนัก เรือไม้สีแดงขนาดใหญ่หนึ่งลำกำลังแล่นไป
ตามคลื่นน้ำ

⁷ หรือจ้าวหงวน คือ ผู้ที่ได้อันดับหนึ่งในการสอบคัดเลือกขุนนางระดับประเทศ

⁸ ผู้ที่ได้อันดับสามในการสอบคัดเลือกขุนนางระดับประเทศ

สตรีชุดขาวผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหัวเรือ เพียงมองก็แลดูพริ้มเพรา น่าเอ็นดูยิ่ง ทว่ารอบตัวเรือลำนั้นกลับเต็มไปด้วยบุรุษนับสิบคนที่ถูกมัดแขนและแฮ้อยู่ในน้ำถึงระดับเอว หัวทั้งกายพวกเขาเปียกโชก เสียงร้องต่อเนื่องนำส่งเวชก็มาจากที่แห่งนั้น

เพราะภาพฉากแปลกประหลาดเช่นนี้ ใบหน้าสตรีที่เดิมทีใสซื่อไร้เดียงสาก็ยิ่งชวนให้ดูแปลกประหลาดมากยิ่งขึ้น

“ท่านพี่ บุรุษผู้นั้นถึงตอนนี้ก็ยังปากแข็ง ข้าจับเขาถ่วงน้ำให้ตายเสียก่อน ท่านว่าดีหรือไม่” สตรีชุดขาวหันกลับไปเอ่ยกับห้องโดยสารบนเรือริมฝีปากเล็กยู่เล็กน้อย สีหน้าท่าทางไม่พอใจ

“อวีเออร์ ให้โอกาสเขาอีกสักครั้งเถิด” หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็มีน้ำเสียงราบเรียบเสียงหนึ่งดังออกมาจากห้องโดยสาร

สตรีชุดขาวนามอวีเออร์ผู้นั้นไม่พอใจมากขึ้น กลับทำได้เพียงหันไปย้งหัวเรืออย่างเชื่องฟัง ใช้ด้ามไม้ไผ่ในมือที่มบนไหล่ของบุรุษด้านล่าง

“พี่สาวของข้าจิตใจดี ต้องการให้โอกาสเจ้าอีกหนแน่ะ ครั้งนี้เจ้าทำให้ดีแล้ว หากกล่าวคำพูดที่ทำให้พี่สาวข้าพอใจออกมาได้ ก็จะมีชีวิตเจ้า” สตรีชุดขาวเอ่ยสั่งอย่างตั้งใจ

บุรุษผู้นั้นแฮ้อยู่ในลำน้ำที่เย็นเฉียบจนไร้ความรู้สึกไปแล้ว สีหน้าเขาจึงซีดเซียว ยามนี้ทำได้เพียงขยับเปลือกตา มองสตรีชุดขาวเหนือศีรษะเท่านั้น

แม้สีหน้าจะไร้ชีวิตชีวา แต่ใบหน้านั้นกลับเห็นชัดเจนว่าคือหัวหน้ามือปราบช่างที่เพิ่งพบกัน

“ตรงนี้ต้องมี...ความเข้าใจผิดกันแน่นอน เรื่องดูแลป้ายประกาศ... เป็นความคิดของข้าเพียงผู้เดียว ผู้อื่นล้วนบริสุทธิ์ พวกเขาเป็นมือปราบเพียงเพื่อเลี้ยงครอบครัว คุณหนูได้โปรดปล่อยพวกเขาไป ข้าขอรับผิดชอบทั้งหมดคนเดียว เดิมทีข้าน้อย...ต้องการแค่พบหัวหน้าของท่านสักครั้งเท่านั้น ช่วงนี้หมู่ตึกจู่จี้เคลื่อนไหวยู่ในอำเภอยุ่ไหลบ่อยครั้ง ข้าน้อยในฐานะหัวหน้ามือปราบ จำเป็นต้อง...ดูแลเรื่องนี้ แต่ต้องมีความเข้าใจผิดกันแน่นอน ให้ข้าพูดกับหัวหน้าของท่านให้ชัดเจนได้หรือไม่”

หลังจากได้ยิน อวีเออร์กลับขมวดคิ้วเข้าหากัน “เจ้าพูดไม่ถูกนะ เจ้าไม่เพียงไม่อาจทำให้พี่สาวข้าพอใจ เจ้ายังกล้าชี้แนะหมู่ตึกอู๋จี้ก็กรี! ไม่มีผู้ใดสามารถวิจารณ์ตัดสินหมู่ตึกอู๋จี้ได้ เจ้าสมควรตายจริงๆ”

นางไม่มองสีหน้าร้อนรนของหัวหน้ามือปราบซึ่งที่เงยหน้าขึ้นต้องการจะอธิบาย กลับหันหน้าไปเฝ้ากับคนในห้องโดยสรวลว่า “ท่านพี่ คำพูดของคนผู้นี้ท่านก็ได้ยินแล้ว ข้าจะสังหารเขาเดี๋ยวนี้ ท่านพี่คงไม่มีความเห็นอื่นแล้วกระมัง”

ผ่านไปครู่ใหญ่ จู่ๆภายในห้องโดยสรวลก็มีเสียงดนตรีเสนาะหูดังขึ้นพร้อมกันนั้นก็มีเสียงถอนหายใจอย่างสบายอารมณ์ จากนั้นเสียงดนตรีก็ค่อยๆ สอดประสานกัน กลายเป็นบทเพลงที่สงบงดงามเพลงหนึ่ง

สตรีชุดขาวหันหน้ากลับมามีรอยยิ้ม สะบัดเชือกที่มัดตัวของหัวหน้ามือปราบซึ่งออกฤทธิ์ได้สายตาที่ลั่นหว้างของเขา

“ข้าเหนื่อยตายก็ไม่เสียใจ ได้โปรดปล่อยคนอื่นไปด้วย! พวกเขาเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาจริงๆ!” หัวหน้ามือปราบซึ่งเอ่ยร้องเสียงแหบแห้ง

สตรีชุดขาวกลับคลี่ยิ้มเอ่ย “เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับเจ้าเสียทีไหน ผู้ที่กล่าวล่วงเกินหมู่ตึกอู๋จี้ มีเพียงตายไร้ที่ฝังเท่านั้น”

“หมู่ตึกอู๋จี้คืออะไรกัน” จับพลันเสียงใส่กังวานเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นกลางอากาศ

สตรีชุดขาวเงยหน้าขึ้นทันที กลับเห็นหนุ่มน้อยสองคนยืนอยู่บนหัวเรือลำเล็กที่ลอยผ่านมา

หนุ่มน้อยที่พูดขึ้นมองนางด้วยดวงหน้าซ่อนรอยยิ้ม ก่อนจะมองทางหัวหน้ามือปราบซึ่งที่จวนจะหมดสติ ไม่รู้ว่าแช่อยู่ในน้ำนานเท่าไรแล้วภายในดวงตาดังประกายความโกรธ

หนุ่มน้อยเหลียวตาขึ้นมองอีกคน บนใบหน้ากลับกลายเป็นเหยียดหยามและดูแคลน แม้เป็นเช่นนั้น รอยยิ้มของเขากลับยังคงน่าดูยิ่งหนุ่มน้อยเอ่ยต่ออีกครั้ง “อ้อ ข้านี้ก็ออกแล้ว ดูเหมือนคอกหมูใหม่ของท่านยายที่อยู่ด้านหลังบ้านข้าก็มีนามว่าหมู่ตึกอู๋จี้จะ ท่านยายไม่เคยเปิดประตูหมู่ตึกอู๋จี้มาก่อน ดังนั้นพวกเราจึงมองไม่เห็นลูกหมูด้านใน

ได้ยินเพียงเสียงมันร้องอู๊ด ๆ ๆ ไม่หยุด เจ้าว่าใช่หรือไม่หลินเออร์”

“เมื่อครู่ก็เหมือนจะได้ยินเช่นกัน” หนูน้อยอีกคนที่ทำทางสุขุม พยักหน้า เอ่ยรับด้วยใบหน้าจริงจัง

คิวโบหลิวของสตรีชุดขาวผู้นั้นชี้ตั้งตรง ชี้นิ้วไปที่ฉู่ฉีกลางเอ่ยอย่าง เตือดตาล “เจ้าเด็กคนนี้เป็นสิ่งตำทราวมจากไหนกัน! กล้าสบประมาท หมู่ตึกอู่จีเช่นนี้! ท่านพี่...”

“ฮ่า ๆ” ฉู่ฉีตัดบททางอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย ก่อนหันไปทาง ฉู่หลิน เอ่ยเลียนสำเนียงการพูดของสตรีชุดขาว “น้องชาย มีคนกล้าด่า ว่าข้าเป็นสิ่งตำทราวด้วย เจ้าคิดว่าควรจัดการคนไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ อย่างไรดี!”

“ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” ฉู่หลินมองเหล้ามือปราบที่ถูกมัดอยู่ข้างเรือ หลายคนหมดสติไปแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย เขามองตรงไปทางสตรี ชุดขาวอีกครั้งด้วยสายตาที่ไม่อาจคาดเดาอารมณ์ได้ ทำให้คนแยกแยะ ไม่ออกว่าเขากำลังเอ่ยคล้อยตามอย่างขอไปทีหรือมีเจตนาสังหารจริง ๆ

อวี๋เออร์ก้าวถอยหลังอย่างระงับอารมณ์ไม่อยู่ ขณะที่นางยังไม่ทัน เอ่ยปากรีบ จู่ ๆ หัวหนามือปราบช่งผู้นั้นก็พินขึ้นมาอย่างยากลำบาก

หัวหนามือปราบช่งมองทางหนูน้อยสองคนที่ออกหน้าแทนพวกเขา ไม่รู้ว่าจำได้หรือไม่ว่าพวกเขาคือเด็กที่ติดตามฉู่เพยหยาง เขาเพียงขยับริมฝีปากไว้สั้เลือดเอ๋ย “จอมยุทธ์น้อยทั้งสองท่าน ข้าน้อยขอบคุณ... ความหวังดีของทั้งสองท่านแล้ว เพียงแต่ไม่ควรยุแหย่หมู่ตึกอู่จี พวกท่าน สองคนรีบไปเถิด...อย่าให้ชีวิตเสียเปล่าเลย”

ฉู่ฉีนั่งยอง ๆ ลงบนเรือ มองใบหน้าของหัวหนามือปราบช่งแล้ว ส่ายหน้าเอ๋ย “ข้าว่าท่านนี้แปลกคนเสียจริงนะ หากไม่ใช่พวกเราสองคน อยู่ที่นี่ ท่านคงถูกสตรีเสียสติถ่วงน้ำตายเปล่าไปแล้ว ตอนนี้ท่านยังมี เวลาว่างมาเป็นห่วงพวกเราอีกรี! เป็นห่วงตัวท่านเองก่อนเถิดท่านอา”

หัวหนามือปราบช่งผินสติได้เพียงครู่เดียวเท่านั้น ฉู่ฉียังเอ่ยไม่ทันขาดคำ เขาก็สลบไปอีกครั้ง

บทที่ 2

คูหลินเอ๋ย “ท่านพี่ อย่าเสียเวลาพูดกับพวกนางให้มากเลย
ช่วยคนต้องแรงมือ”

สตรีชุดขาวบนหัวเรือลำนั้นได้สติคืนมาแล้ว จึงยกมือขึ้นทันที
แล้ววารีเงินขาวสายหนึ่งพาดเข้ามาดั่งพยับคะม่อม

คูหลินถึงคูฉีไว้ พาเขาออกห่างจากขอบเขตการโจมตีของเส้นนั้น
สตรีชุดขาวกัดฟันแน่น เก็บแสงกลับไปกำไว้ในมือแล้วเอ่ยอย่าง
โกรธเกรี้ยว “ที่ข้าเกลียดที่สุดก็คือบุรุษโสโครกที่คิดว่าตัวเองถูกต้อง!”

คูฉีมองนางอย่างประหลาดใจครู่หนึ่ง “ท่านพูดอะไรกัน! พี่สาว
ท่านพูดเหมือนนภรรยาอาฆาตแค้นที่ถูกพวกเราทอดทิ้งเลยนะ ข้าเอง
ก็เกลียดสตรีโง่มที่ไม่แยกแยะถูกผิดเช่นกัน”

คูหลินกังวลว่าพวกหัวหน้าน้ำมือปราบซึ่งใกล้จะทนไม่ไหวแล้ว น้ำใน
ช่วงนี้ยังคงเย็นเยือกยิ่งนัก ไม่รู้ว่าพวกเขาแช่อยู่ในน้ำนานเท่าใดแล้ว
และไม่รู้ว่าคนของหมู่ตึกอู่จี้สองคนนี้ได้กระทำสิ่งอื่นต่อพวกเขามาก่อน
หรือไม่ หากไม่รีบพาพวกเขาขึ้นมา เกรงว่าจะสายเกินไป

คูหลินยังไม่ทันเอ่ยความกังวลของตนเองออกไป คูฉีซึ่งคิดเช่นเดียวกับ
เขาก็ควักเชือกเส้นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เชือกเส้นนั้นมองดูแล้ว
ละเอียดอ่อนนุ่ม นั่นเป็นสิ่งที่ประมุขชิงหลางมอบให้เขา ไม่รู้ว่าทำมาจาก
วัสดุชนิดใด แต่กลับแข็งแรงไร้สิ่งเปรียบยั่วยุ

ฉูฉียึดเชือกให้ฉูหลิน ชี้นิ้วมือปราบคนที่อยู่ใกล้สุดแล้วเอ่ย “เจ้าเกี่ยวคนผู้นั้นไว้ ข้าจะตัดเชือกบนตัวเขาแล้วให้เจ้าดึงตัวเขาขึ้นมา” เอ่ยพลางคว้ามีดคมที่มีรูปร่างคล้ายใบหลิวงหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเล็กที่พกติดตัว

“คิดจะช่วยพวกเขารึ ไม่มีทาง!” สตรีชุดขาววาด ก่อนจะหวดคำรามแล้งเงินอีกหน

ฉูหลินป้องกันฉูฉีไว้จากด้านหลัง ตนเองไม่หลบ กลับจับปลายเส้นนั้น แล้วโคจรพลังสู่ทั้งสองมือ ออกแรง สะบัดแล้งเงินเป็นรูปร่างกลมกลางอากาศเพื่อเกี่ยวตัวสตรีชุดขาวผู้นั้นไว้

ฉูหลินใช้เส้นนั้นมัดตัวสตรีชุดขาวแน่น แล้วไม่สนใจนางอีก ปล່อยให้นางเอียงตัวพุบลงบนดาดฟ้าพลางวาดอย่างเดือดดาลด้วยความอับอาย แล้วร่วมมือช่วยคนกับฉูฉี

ฉับพลันก็มีเสียงแหวกอากาศแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินดังเข้ามาจากด้านหน้า ม่านตาของฉูหลินหดตัว กำลังจะยกกระบี่ป้องกัน จานรองสีขาวบริสุทธิ์ใบหนึ่งกลับลอยมาจากด้านหลัง เลี้ยวอย่างรวดเร็วไปทางด้านหน้าของเขาและฉูฉีหนึ่งรอบ ก่อนจะไต่ขึ้นเพียงเสียงเล็ก ๆ สองสามเสียง จากนั้นเสียงแก้วแตกใส่กันวานก็ดังขึ้น จานรองร่วงตกสู่พื้นแตกเป็นเสี่ยงๆ ในนั้นยังมีอาวุธลับที่เล็กดุจขนวัวเสียบอยู่

ฉูหลินรู้ว่าท่านพ่อปกป้องอยู่ด้านหลังจึงไม่สนใจอย่างอื่นอีก ร่วมมือกับฉูฉีดึงเหล่ามือปราบขึ้นมานบนดาดฟ้าเรือที่ละคน

คนที่อยู่บนเรือตรงข้ามไม่ตั้งใจขัดขวางพวกเขาอีกแล้ว ครูหนึ่งก็มีเสียงที่สงบเจียบเช่นเดียวกับเสียงพินของนางดังขึ้น “ไม่ทราบว่ามีเรือตรงข้ามเป็นจอมยุทธ์มาจากที่ใดหรือ”

ฉูฉีหัวเราะเสียงเย็น แล้วเอ่ย “ตำแหน่งจอมยุทธ์นั้นมิกล้ารับ พวกเราไม่ได้โหดร้ายคลุ้มคลั่งขนาดนั้น”

“หากท่านไม่ยอมเปิดเผยชื่อเสียงเรียงนาม เช่นนั้นก็แล้วไปเถิด เรื่องในวันนี้ขอหยุดไว้เพียงเท่านี้ หากมีวาสนา วันหน้าพวกเราคงจะได้พบกันใหม่” นางเพิงพูดขาดคำ เรือลำเล็กที่ไร้คนพายลำนั้นก็ค่อยๆ เคลื่อนตัว

ทวนกระแสน้ำ ลอยห่างออกไปอย่างช้าๆ

ฉูเฟยหยางและจวินชวี่งเดินออกมาจากห้องโดยสารเร็ว ฉูฉีก็วิ่งไปข้างหน้าเพื่อแย่งชิงความดีความชอบ “ท่านพ่อ ท่านพ่อ การแสดงของข้าและหลินเอ๋อร์เป็นอย่างไรบ้าง”

“เด็กน้อย ไม่เลวเลยนะ” ฉูเฟยหยางพยักหน้าชื่นชม

“จะช่วยคนก็เพียงช่วยคน จะสังหารคนก็เพียงสังหารคน ไยต้องเสียเวลาพูดกับอีกฝ่ายให้มากความ หลินเอ๋อร์นั้นดีมาก แต่ก่อนหินน้อยไปเรียนรู้ฝึกปากลแหลมคมเช่นนี้มาจากไหนกัน” จวินชวี่งกลับเอ่ยจับผิด

หญิงผู้ใหญ่สองเด็ก สามคนมองทางเขาอย่างพ้อมเพริช

คนบางคนยังไม่รู้จักบางแง่มุมของตัวเองอย่างถ่องแท้สินะ...

ทั้งสี่คนรีบเคลื่อนเรือเทียบฝั่งทันที ฉูเฟยหยางมองมือปราบบนเรือเหล่านั้น แม้ต่างหมดสติ ชีพจรอ่อนแรงแต่มั่นคง น่าจะไม่มีอะไรร้ายแรง

“หัวหน้ามือปราบซึ่งผู้นี้จิตใจกว้างขวางต่อผู้อื่นมาก สตรีสองคนนี้น่าสงสารเกินไปแล้ว แะยิ่งกว่าการสังหารคนเสียอีก” ฉูฉีเปิดปากเอ่ยพลางมองบุรุษนำเวทนาหลายคนที่นั่งนอนอยู่บนเรือ

ฉูหลินก็เอ่ยเช่นกัน “ยามที่สตรีในห้องโดยสารเรือใช้อาวุธลับเมื่อครู่ ข้ารู้สึกวากำลังภายในของนางล้าลึกอย่างยิ่ง เกือบจะเทียบเท่าท่านพ่อแล้ว ฟังน้ำเสียงนางดูอายุน้อย คาดไม่ถึงว่าจะฝึกฝนได้ลึกซึ้งถึงเพียงนี้ สตรีชุดขาวผู้นั้นมองดูแล้วก็หน้าตาอ่อนเยาว์ วรยุทธกลับสูงล้ำเกินอายุของนาง หมูตึกอยู่จะต้องมีสิ่งไม่ชอบมาพากลเป็นแน่”

ฉูเฟยหยางจะไม่คิดถึงเรื่องนี้มาก่อนได้อย่างไร จึงพยักหน้าก้มศีรษะย่นคิ้วขบคิด

จวินชวี่งมองฉูเฟยหยางครู่หนึ่ง แล้วเอ่ย “ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน หากพวกมันไม่มีความลับเหนือผู้คน จะสามารถเติบโตรวดเร็วถึงเพียงนี้ได้ได้อย่างไร ถึงขั้นคิดทำลายตำแหน่งของสำนักกระบี่ชิงเฟิง สำนักกระบี่ชิงเฟิงก่อตั้งมาร้อยปี ความมุ่งมั่นลดน้อยลง อยู่อย่างสุขสบายเกินไปแล้ว ใช้หรือไม่ หมูตึกอยู่จึงเป็นศัตรูที่ไม่อาจดูแคลนเด็ดขาด”

ฉู่เพยหยางเงยหน้ามองเขา จู่ ๆ กลับคว้ามือจวินชู่อิงมาจรรดิมฝีปาก พร้อมรอยยิ้ม แล้วจูบเบา ๆ

ในช่วงแรกเริ่ม จวินชู่อิงเคยช่วยเขาที่หมดสติจากเงื้อมมือของโจรภูเขา ยามนั้นจวินชู่อิงกล่าวว่า “พวกเจ้าคู่ควรกับการสบประมาทฉู่เพยหยางด้วยรี” ไม่มีผู้ใดรู้ว่า ท่ามกลางฉากสังหารที่คลั่งกลืนคาบเกล็ดเช่นนั้น หัวใจของเขাপั่นป่วนจนราวกับเด็กที่เพิ่งมีความรัก

ไม่รู้ว่าจวินชู่อิงมีสำนักกระบี่ชิงเฟิงอยู่ในใจจนออกตัวปกป้องเช่นนั้น ดังเช่นที่ปกป้องฉู่เพยหยางตั้งแต่เมื่อใด

ฉู่เพยหยางรักจวินชู่อิงที่เป็นเช่นนี้ยิ่งนัก รักอย่างสุดซึ้ง รักจนไม่รู้ว่าจะต้องรักอย่างไรดีแล้ว

จวินชู่อิงมองฉู่เพยหยางอย่างประหลาดใจ ก่อนจะชักมือของตนกลับ

ฉู่หลินกัมหน้าพิจารณาเสื้อผ้าของเหล่านี้อบราบที่นอนอยู่บนพื้น ฉู่ฉีกลับลอบหัวเราะอยู่อีกด้าน

จวินชู่อิงค่อนข้างขุ่นเคือง ก้อนหินน้อยและหลินเอ๋อร์โตแล้ว ฉู่เพยหยางไม่ควรทำกิจาร่วมร่วมต่อหน้าพวกเขา ทำเช่นนี้จะให้เด็ก ๆ มองดูได้อย่างไร!

ฉู่เพยหยางจ้องฉู่ฉีเซมิ่ง ฉู่ฉีมองความไม่พอใจของท่านพ่อออก ก็รีบเปลี่ยนหัวข้อพูดคุย

“ท่านพ่อ เลี้ยวหลินโตแล้วนะ” จู่ ๆ ฉู่ฉีก็เอ่ยขึ้น พลางดึงน้องชายออกมาเป็นเกราะป้องกันอย่างไม่เกรงใจ

เมื่อฉู่หลินไต่ยืนชื่อของตนในบทสนทนา ก็เงยหน้ามองอีกฝ่ายอย่างมึนงง

ฉู่ฉียิ้ม แล้วเอ่ยต่อ “เมื่อครูซ้ำไม่ได้สังเกตเลยนะ เพียงไต่ยืนเสียงหลินเอ๋อร์ก็เริ่มคิดได้แล้วว่าสตรีที่ไม่เปิดเผยใบหน้าฝั่งตรงข้ามอายุน้อยมากแน่นอน แล้วเพียงมองใบหน้า ก็สังเกตได้เลยว่าสตรีชุดขาวผู้นั้นเป็นดรุณีย์เยาว์ หลินเอ๋อร์ถึงวัยที่เริ่มสังเกตสตรีแล้ว”

“ท่านพี่ ท่านอย่าพูดจาเหลวไหล ซ้ำเปล่าเสียหน่อย!” หลินเอ๋อร์หน้าขึ้นสีเอ่ยอธิบาย “นั่นเป็นการสังเกตตามปกติซัด ๆ ซ้าออกท่องยุทธภพ

จำเป็นต้องระมัดระวังกระทั่งเรื่องเล็กน้อย จึงสังเกตทุกจุดอย่างละเอียด!”

“อ้อ...” ฉุนฉิมจมนวดตาและคิ้วคิ้วโก่ง ในน้ำเสียงเบี่ยงไปด้วยการเย้าหยอก

“ท่านไม่มีประสบการณ์ในยุทธภพ ข้าไม่พูดกับท่านแล้ว” ฉุนฉิมหันหน้าหนี ไม่สนใจการกลั่นแกล้งของพี่ชาย

ถูกฉุนฉิมเปลี่ยนเรื่อง จวินชู่อิงก็ไม่คิดถึง “ความไร้มารยาท” ของฉุนฉิมเพียหยางอีก เขาหันไปมองฉุนฉิม ก่อนจะมองฉุนฉิม ทั้งคู่ดูแปลกตาไปอย่างเห็นได้ชัด

ฉุนฉิมเพียหยางยื่นแขนไปโอบเอวจวินชู่อิงไว้ แล้วยิ้มเอ่ย “บุตรชายบ้านข้าเติบโตแล้วสินะ”

เมื่อพวกฉุนฉิมเพียหยางขึ้นริมฝั่ง พี่น้องฉุนฉิมก็ไปยังที่ว่าการอำเภอเพื่อแจ้งให้คนมารับพวกหัวหน้านี้อบราบไปก่อน และถือโอกาสตามหมอมจากในเมืองมาด้วย

เมื่อส่งบรรดามือปราบที่หมดสติให้กับผู้ที่มาใหม่แล้ว ฉุนฉิมเพียหยางและจวินชู่อิงก็ไม่สนใจจะลองแม่น้ำต้ออีก จึงคืนเรือ และพาเด็ก ๆ กลับโรงเตี๊ยม

ฉุนฉิมเพียหยางที่เดิมทีผ่อนคลายทั้งกาย รู้สึกถึงความหนักอึ้งในจับพลัน หมูตึกอู่จีเฟิงจะเริ่มโดดเด่นในยุทธภพอย่างรวดเร็วเมื่อสามเดือนก่อน พวกเขาใช้อำนาจที่แหลมคมเหยียบขึ้นไปอยู่เหนือผู้คน เกือบจะมีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพภายในคืนเดียว

ฉุนฉิมเพียหยางได้ยินมาเพียงเท่านั้น เรื่องนอกเหนือจากนี้เขาไม่มีความสนใจจะไปสืบถาม หลังจากขึ้นอวี่นเซินค้อย ๆ เอาเรื่องในสำนักกลับคืนไป ฉุนฉิมเพียหยางก็ไม่ได้สนใจเรื่องในสำนักมากนัก ตอนนี้เรื่องนับไม่ถ้วนของสำนักกระบี่ชิงเฟิงมีขึ้นอวี่นเซินค้อยจัดการ นอกจากศิษษารยุทธ์และหมู่เท่กับการพัฒนาเคล็ดวิชาของสำนัก หรือสั่งสอนวรยุทธ์ให้ศิษย์สำนักแต่ละกลุ่มในทุกวันแล้ว ฉุนฉิมเพียหยางก็พาจวินชู่อิงเดินทางไปยังขุนเขาลำธารที่งดงามเลื่องลือทั่วทุกหนแห่ง วันเวลาผ่านไปอย่างสบายอกสบายใจ

เรื่องครั้งนี้ พอได้รู้ว่าเขาจะออกเดินทางอีกครั้ง ชื่นอวินเซ็นก็อาศัยอำนาจของเจ้าสำนักบังคับยัดเยียดให้เขามาจัดการให้

ฉูเฟยหยางคิดไม่ถึงว่า แค่สามเดือนเท่านั้น อำนาจของหมู่ตีกู่จี้จะแผ่ขยายมาถึงอำเภอเล็กๆ อย่างอำเภอฝูไหลแห่งนี้แล้ว

เพียงแค่พื้นที่เล็กๆ เช่นนี้ พลังของคนจากหมู่ตีกู่จี้ที่เข้ามาก็ไม่อาจดูแคลนได้ เช่นนั้นพลังที่แท้จริงของทั้งหมู่ตีกู่จี้จะแข็งแกร่งถึงขั้นใดกัน

ตัวฉูเฟยหยางรู้จักเส้นทางการแย่งชิงครอบครองยุทธภพของสำนักต่างๆ ที่เขาอธิบายให้จวินชวี่ฟังก่อนหน้านี้ เหมาะสำหรับใช้ในเวลาพลังหดเหี่ยวกันเท่านั้น หากด้านพลังเหนือกว่ากันมาก ผลก็จะแตกต่างราวฟ้ากับดิน ถ้าในยุทธภพต้องเปลี่ยนผืนฟ้า ก็จะใช้เวลาเพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น

สุดท้ายแล้ว ยุทธภพก็ยังคงเป็นสถานที่ที่พุดคุยกันด้วยพลังกำลังอย่างแท้จริงอยู่ดี

การแข่งขันคนเดียวคือการแข่งขันด้วยพลังกำลังของคนหนึ่งคน แต่การแข่งขันของหนึ่งสำนักนั้นเป็นเป็นการแข่งขันด้วยพลังกำลังทั้งหมด

จวินชวี่กล่าวได้ถูกต้องอย่างยิ่ง สำนักกระบี่ชิงเฟิงก่อตั้งมาจนถึงปัจจุบัน อยู่อย่างสุขสบายนานเกินไปแล้วจริงๆ สัญญาณประสพการณ์การต่อสู้นองเลือด เปรียบดังชายชราอ้วนท้วนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังผู้หนึ่ง มีแค่เขาฉูเฟยหยางคนเดียวนั้นไม่เพียงพอ ต่อให้พลังกำลังของเขาเก่งกล้าเหนือมนุษย์จนสร้างชื่อเสียงเกียรติยศให้สำนักมากเพียงไร ก็ไม่อาจรั้งตำแหน่งให้สำนักอยู่เหนือยุทธภพได้ตลอด

จวินชวี่มองสีหน้าท่าทางของฉูเฟยหยางที่ราวกับครุ่นคิดบางสิ่งอยู่ ก็ยื่นมือไปแตะมือของเขา

ทั้งสี่คนยังคงเดินอยู่บนถนนใหญ่ การกระทำเช่นนี้ของจวินชวี่เป็นการแสดงความสนิทสนมมากที่สุดแล้ว ฉูเฟยหยางรู้สึกถึงสัมผัสอบอุ่นบนหลังมือที่เพียงแตะลงก็ละลายไป เมื่อเงยหน้ามองทางจวินชวี่ ก็พบเข้ากับสายตาห้วงโยของอีกฝ่าย จึงอดที่จะยิ้มขึ้นมาไม่ได้

ยังคงเป็นรอยยิ้มที่ดวงตาและคิ้วโค้งงอเช่นนั้น เวลายิ้ม ก้อนหินน้อย

ก็มีใบหน้าเช่นนี้ เหมือนฉูเฟยหยางอย่างยิ่ง

จวินชวี่รู้ความคิดของเขา กำลังจะเอ่ยบางสิ่ง ฉูเฟยหยางกลับชิง
ดึงมือของเขาไว้ก่อน

จวินชวี่เงิบปาก ถลึงตามองฉูเฟยหยาง ต้องการดึงมือกลับ

เขาคิดมาตลอดว่า ต่อหน้าผู้คน โดยเฉพาะบริเวณที่มีคนพลุกพล่าน
อย่างถนนใหญ่ ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี การกระทำที่แสดงออกถึงความสนิทสนม
ล้วนไม่เหมาะสม

ฉูเฟยหยางกลับไถ่อย่างอาย ใบหน้ามีความสุข มือออกแรงไม่给他
ดึงออก ทั้งยังเลิกคิ้วมองเขา

“เจ้าแห่เข้าก่อนนะ” ฉูเฟยหยางเอ่ยเสียงเบาพร้อมกับรอยยิ้มน่าขำ
“หากเจ้าคิดอยากจูบมือข้าก็กล้าๆ จูบหน่อย ข้าไม่ถือสาหรอก”

จวินชวี่แหม่ปาก ในใจเกิดไฟไหม้

แต่เวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา เขาจะไม่เข้าใจได้อย่างไรว่าหากฉูเฟยหยาง
ไม่คิดพูดกับเขาดี ๆ แล้ว เขาพูดอะไรไปล้วนถูกอีกฝ่ายจงใจบิดเบือน
จากนั้นก็จะถูกเย้าหยอก พูดถึงได้ล้วนไร้ประโยชน์!

“ปล่อยข้า” จวินชวี่เอ่ยเสียงเบาเช่นกัน บนถนนใหญ่ ผู้คนมากมาย
ท้องฟ้าสว่างจ้า ยังมีก้อนหินน้อยและหลินเอ๋อร์บุตรทั้งสองคนเดินอยู่
ด้านหน้า จวินชวี่ไม่อยากทำอะไรให้คนผ่านทางต้องชำเลืองมอง

ฉูเฟยหยางรู้สึกขบขันเล็กน้อย แต่ไหนแต่ไรมาจวินชวี่ล้วนสนใจ
แค่ตนเอง ไม่สนใจสายตาของคนอื่น คนอื่นเห็นเขาเป็นปีศาจก็ดี เห็นเขา
เป็นจอมยุทธ์ที่อายุน้อยแต่โดดเด่นก็ช่าง เขาล้วนไม่ใส่ใจ

แต่กับเรื่องประเพณีนี้ เขาใส่ใจยิ่งนัก

ฉูเฟยหยางคิดไปคิดมา นอกจากอีกฝ่ายจะสนใจแต่ตนเอง ทั้งยัง
หน้าบางและช่างเขินอาย ก็คิดคำอธิบายอื่นไม่ออกแล้ว

ผลสรุปเช่นนี้กลับไม่กล้าขอคำยืนยันจากจวินชวี่ ไม่เช่นนั้นเขาต้อง
หันหน้ามาส่งเสียงหืออย่างเขินอายแน่ๆ ข้ายังจะได้คำตอบอะไรกลับมา
อีกด้วย

ฉูเฟยหยางดึงแขนเสื้อที่หลวมกว้างลงมากลุมมือทั้งสองคนไว้จนมิด

“เช่นนั้นก็เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ”

มือของจวินชวี่งถูกฉูเฟยหยางจับไว้ไม่ปล่อย เมื่อจวินชวี่งมองไปหน้าที่ยิ้มอย่างมีความสุขของอีกฝ่าย ก็ไม่ได้อารมณ์กับเขามากนัก

ยามเริ่มแรกยังคิดจะปลอมเขาสักหน่อย ตอนนั้นดูท่าทางราวกับไร้เรื่องราวแล้ว เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เก็บเรื่องเหล่านั้นไว้ในใจแม้แต่หน่อย หากตนเองยังร้อนใจซักถาม ผลลัพธ์จะต้องถูกเขาหยอกล้อให้อึดอัดเป็นแน่

ฉูเฟยหยางบีบมืออ่อนนุ่มละเอียดเกลี้ยงเกลาแน่นขึ้นอยู่ใต้แขนเสื้อ ปลายนิ้วเรียวยาวนั้นถูกตนเองรวบเข้ามาอยู่ในมืออย่างว่องไว เล็บที่ตัดแต่งจนโค้งมนประสานกับเนื้อมือของเขาเบาๆ

สิบกว่าปีที่ผ่านมาฉูเฟยหยางปกป้องคุ้มครองจวินชวี่งอย่างตั้งใจ ห่อหุ้มทุกขอบทุกมุมของเขา ปลอบโยนทุกความทุกข์ของเขา ฉูเฟยหยางไม่ต้องการกลับความคมนี้ เพียงแค่ห่อหุ้มไว้ ให้อภัยอย่างไม่สิ้นสุด ทำให้เขาหลงใหล ทำให้เขายินยอมเก็บกรงเล็บ แล้วอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของฉูเฟยหยางอย่างว่านอนสอนง่าย

ทุกอย่างในวันนี้ของจวินชวี่งล้วนเป็นสิ่งที่ฉูเฟยหยางขัดเกลาออกมาด้วยมือของตนเอง เช่นเดียวกับมือที่งดงามจากการใช้ชีวิตอย่างดีในอ้อมมือข้างนี้ จวินชวี่งที่ถูกเก็บซ่อนความคมเป็นดังหยกอุ่น¹ ที่อ่อนโยนก้อนหนึ่งแนบอยู่ในใจของเขา ทั้งอบอุ่นทั้งนุ่มนวล

เพียงแค่จับมืออีกฝ่าย ภายในใจก็เต็มไปด้วยความรู้สึกสงบ การทะเลาะกันในยุทธภพของหมู่ตึกอู่จี้จะไร่นั้น ก็หาช่องว่างแทรกเข้ามาไม่ได้อีกต่อไป

จวินชวี่งไม่จำเป็นต้องใช้คำปลอบใจใดๆ ตัวจวินชวี่งเองนั้นแหละคือยาที่ดีที่สุดของฉูเฟยหยาง

ทั้งสองคนเดินจงมือกันใต้แขนเสื้อกลับโรงเตี๊ยม เมื่อถึงทางเข้าโรงเตี๊ยม จวินชวี่งก็เริ่มตื้อตึงขึ้นมาอีกครั้ง เขาเขย่าแขนต้องการผละตัว

¹ หยกที่เกิดในอุณหภูมิต่ำและแรงดันสูง ในที่นี้ใช้สื่อถึงความอบอุ่นอ่อนโยน

ออกจากฉูเฟยหยาง

ผู้อื่นไม่ใช่คนโง่เขลา ต่อให้เอาแขนเสื้อคลุมไว้ แต่พวกเขาสองคนเดินใกล้กันถึงเพียงนี้ อย่างไรก็ตามก็เห็นชัดว่ากำลังจูงมือกันได้ชายแขนเสื้ออีกทั้งพวกเขาไม่ใช่เด็กเล็กที่ยังเล่นไม่รู้เรื่องราวขนาดนั้น จวินซูอิงจึงตัดสินใจจะไม่ยอมให้ฉูเฟยหยางทำตามใจเด็ดขาด

กล่าวว่าเขาไม่รู้เรื่องราว ฉูเฟยหยางก็ตื้อตึงกับเขาอย่างไม่รู้ความจริง ๆ ไม่ปล่อยมือคือไม่ปล่อยมือ ต่อให้เขาถลึงตาจนขอบตาปวดแสบมือออกแรงจนเป็นตะคริวแล้ว ฉูเฟยหยางก็ยังคงเลิกคิ้ว ใช้นิ้วชี้ตามองเขา มือของตนเองกลับยังถูกคนกุมไว้แน่น

ดึงไม่ออก จวินซูอิงลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เจ็บมือยิ่งนัก ต้องแดงแล้วแน่นอน

ขณะที่ทั้งสองคนเล่นกันเหมือนเด็ก ๆ ยังคงไม่มีใครยอมใคร จู่ ๆ ในโรงเตี๊ยมก็มีคนสองสามคนเดินมา แล้วเสียงหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังขึ้น

“จอมยุทธ์ฉู ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว ข้ารอท่านกลับมาอยู่นานเกือบจะต้องส่งคนไปตามหาท่านแล้ว”

ฉูเฟยหยางและจวินซูอิงมองคนตรงหน้าอย่างพร้อมเพรียง

คนผู้นั้นเป็นสตรีวัยแรกแย้ม ทั้งตัวแต่งกายเรียบร้อย ใบหน้าไร้เครื่องประดับใด ๆ กลับแสดงความงดงามอ่อนโยนเป็นธรรมชาติออกมาหลายส่วนอย่างชัดเจน

“คุณหนูใหญ่ห่วยๆ!” ฉูเฟยหยางเอ่ยอย่างประหลาดใจ “มีเรื่องอะไรคุณหนูใหญ่ห่วยห่วยส่งคนมาแจ้งสักหน่อยก็ได้ ให้คุณหนูใหญ่ห่วยรอนานเช่นนี้ ข้าน้อยต้องขอภัยที่ต้อนรับไม่ดีแล้ว”

“ไม่เลยๆ” บนใบหน้าหญิงสาวที่ถูกเรียกว่าคุณหนูใหญ่ห่วยคลีรอยยิ้มขึ้นลิ้นระเรื่อ ดวงตาทั้งสองมองฉูเฟยหยางพลางเอ่ย “ข้าก็ไม่ได้รอนานนัก...”

ฉูฉีและฉูหลินไม่สนใจเรื่องของผู้อื่น จึงจูงมือกันกลับห้องไปก่อน

หญิงสาวยืนอยู่บนบันไดหน้าประตูโรงเตี๊ยม ก้มเล็กน้อยมองทั้งสองคน นางคล้ายกับรู้ตัวว่าไม่เหมาะสม จึงรีบเดินลงมา ผายมือ

ข้างหนึ่งไปทางฉูเฟยหยาง แล้วยิ้มเอ่ย “จอมยุทธ์ฉู พวกเราเข้าไปคุยกันข้างในเถิด”

คุณหนูใหญ่หลวงเป็นแก้วตาดวงใจของหัวหน้าพรรคเฉา นางช่วยบิดาแบ่งเบาดูแลเรื่องภายในพรรคหลายอย่าง มีความสามารถยิ่ง เมื่อวานฉูเฟยหยางได้พบนางแล้ว ไม่รู้ว่านางมาพบในยามนี้ด้วยเรื่องอันใด

ฉูเฟยหยางมองจวินชวี่ง จวินชวี่งก็มองเขาปราดหนึ่งเช่นกัน เดิมที่ยังไม่ยอมให้เขาจูมมือ ทำตรงข้ามกับเขา ยามนี้กลับจับมือของเขาไว้นั่นอยู่ได้ชายแขนเสื้อ

ฉูเฟยหยางมึนงง จวินชวี่งมองเขาพลาบแม้มริมฝีปากบาง

ฉูเฟยหยางกระตุกยิ้มขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ อืม...จุมกเหมือนได้กลิ่นเปรี้ยว² เหตุใดจึงทำให้ใจเขามีความสุขถึงเพียงนี้ได้

ฉูเฟยหยางและจวินชวี่งเดินเข้าประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมพร้อมกัน คุณหนูใหญ่หลวงจงห้องพิเศษไว้แล้ว นางนำฉูเฟยหยางและจวินชวี่งไปยังห้องนั้น

คุณหนูใหญ่หลวงมองจวินชวี่ง ผายมือให้พร้อมยิ้มเอ่ย “ไม่ทราบว่าคุณชายท่านนี้ชื่ออะไรหรือ สหายของจอมยุทธ์ฉูก็เป็นสหายตระกูลหลวงของข้าเช่นกัน!”

จวินชวี่งยามนี้ปล่อยมือของฉูเฟยหยาง แล้วนั่งลงข้างๆ กัน

จวินชวี่งพยักหน้าเอ่ยอย่างสุภาพ “ข้า่น้อยจวินชวี่ง”

คุณหนูใหญ่หลวงยิ้มพร้อมเอ่ยเรียก “คุณชายจวิน เมื่อวานข้าได้ฟังรายงานจากคนในพรรค คุณชายจวินได้ช่วยมือปราบสองคนไว้ที่ประตูเมือง ทั้งยังช่วยหัวหน้ามือปราบซึ่งจับคนชั่ววายุรค์แข็งแกร่ง มือปราบที่ถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัสผู้นั้นก็เป็นศิษย์ในพรรคตระกูลหลวงของข้า หลังจากบิดาของข้าได้ฟังแล้ว ก็รู้สึกขอบคุณคุณชายจวินอย่างยิ่ง คิดไม่ถึงว่าคุณชายจวินจะเป็นสหายของจอมยุทธ์ฉู ท่านพ่อกำลังไม่รู้ว่าจะไปตามหาผู้มีพระคุณที่ใด วันนี้ได้พบกันก็นับเป็นวาสนา ข้า่น้อยขอเป็นตัวแทนท่านพ่อและคนในพรรค

²อุปมาถึงความหึงหวง

การระดมขายจวินด้วยสุราหนึ่งจอก” เอ๋ยพลางเงยหน้าดื่มสุราในจอกจนหมด

ตอนที่จวินชิ่งช่วยคนเมื่อก่อน เขาไม่ได้รายงานกับพรรคด้วยตนเอง ฉู่เฟยหยางค่อนข้างสับสนว่าหัวหน้าลัทธิได้อย่างไรว่าจวินชิ่งช่วยคนไว้ แต่คิดแล้วเรื่องเมื่อก่อนนับว่าคนรู้โดยทั่วกัน พรรคตระกูลหลัวเป็นกลุ่มที่มีอำนาจมากที่สุดในอำเภอผู้ไหล มีหูตามากมาย กระทั่งมือปราบก็เป็นคนของตระกูลหลัว หัวหน้าลัทธิจะไม่รู้การเคลื่อนไหวของจวินชิ่งได้อย่างไร เกรงว่าแม้แต่เรื่องที่จวินชิ่งอยู่กับเขาก็จะรู้มานานแล้ว

คำพูดของคุณหนูใหญ่หลัวคละด้วยเรื่องเท็จสามส่วน ฉู่เฟยหยางและจวินชิ่งล้วนรู้ชัดแจ้งในใจ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้อื่นการระดมด้วยสุรา จวินชิ่งก็ไม่ได้เสียมารยาทไม่ว่าหน้า ความจริงแล้วเขามีมารยาทกับสตรีมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นคุณหนูตระกูลเหมยหรือเจ้าสำนักเงินส่วย รวมถึงแม่นางส่วยเยว่ผู้นั้น สุดท้ายเขาก็เป็นคนที่ย่ออกเงินไถ่ตัวนาง

ยามนี้มีคุณหนูใหญ่หลัวปรากฏตัวขึ้นมาอีก จวินชิ่งทั้งดื่มสุราที่ผู้อื่นค่านับ ทั้งเหล่สายตามองฉู่เฟยหยาง จอมยุทธ์ผู้นี้ฉาบน้ำผึ้งไว้บนตัวใช่หรือไม่ เหตุใดไม่ว่าไปที่ไหนจึงเรียกผั่งดึงดูดผีเสื้อมาได้ตลอดเวลา!

จอมยุทธ์ผู้เรียกผั่งดึงดูดผีเสื้อจะไม่รู้สึกถึงสายตาที่มีความเหยียดหยามพร้อมดูแคลนนั่นได้อย่างไร

ฉู่เฟยหยางผินยืมพลางยกจอกสุราขึ้น คนเห็นคนรักก็ผิดเช่นกันสินะ ช่างอัปจนหนทางจริง ๆ

จะว่าไป แม้แต่จวินชิ่งก็ต้านทานเสน่ห์ของเขาไม่ไหวไม่ใช่หรือ!

คุณหนูใหญ่หลัวมองไม่เห็นกระแสคลื่นลับ ๆ ระหว่างคนทั้งสอง จึงหาหัวข้อมาพูดคุยอย่างผิวเผิน

เรื่องที่จวินชิ่งเป็น“ภรรยา”ของฉู่เฟยหยาง คนจำนวนมากในยุทธภพต่างรับรู้ แต่ก็มีคนจำนวนมากไม่รู้เช่นกัน เห็นได้ชัดว่าคุณหนูใหญ่หลัวก็เป็นเหล่านักที่ไม่รู้

ทั้งสองคนอยู่ร่วมกันอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา คนหนึ่งรู้ก็รู้ ไม่รู้ก็ไม่รู้ แต่ไหนแต่ไรมาจวินชวี่ก็ไม่เคยเก็บมาใส่ใจ และไม่ชอบให้จู่เพยหยางปาวประกาศไปทั่วทุกที่ ส่วนจู่เพยหยางก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ชอบอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับผู้อื่นมาโดยตลอด

จวินชวี่ก็เพียงเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างเขากับจู่เพยหยางสองคน ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น ในเมื่อไม่เกี่ยวข้อง ก็ไม่จำเป็นต้องพูดให้มาก

ในจุดนี้ จู่เพยหยางคิดว่าจวินชวี่มีสำนึกของการเป็น “คนใน”³ อย่างมาก

จู่เพยหยางพูดคุยเรื่องไม่สำคัญกับคุณหนูหลวอย่างสุภาพ จนกระทั่งอาหารถูกยกมา คุณหนูหลวจึงแนะนำอาหารให้ทั้งสองคนอย่างกระตือรือร้นและเอาใจใส่

จวินชวี่คิดถึงว่าก้อนหินน้อยและหลินเอ๋อร์ยังไม่ได้กินข้าว ก็เอ่ยกับจู่เพยหยาง “ข้าจะไปดูก้อนหินน้อยกับหลินเอ๋อร์” แล้วกล่าวลาคุณหนูใหญ่หลว กำลังจะลุกขึ้นเดินจากไป

คุณหนูใหญ่หลวรู้ว่าจวินชวี่และจู่เพยหยางอยู่ด้วยกัน รวมทั้งมีหนุ่มน้อยสองคนนั้นด้วย แม้ยามแรกนางต้องการปกปิด หลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าตนเองแอบสืบเรื่องราวของครอบครัวเขา แต่กลับสั่งอาหารมาเติมโต๊ะใหญ่ เพียงพอสำหรับห้าคน

เห็นจวินชวี่กำลังจะจากไป นางก็รีบเอ่ย “คุณชายจวิน ท่านยังมีสหายอยู่อีกใช่หรือไม่ หนุ่มน้อยสองคนที่ประตูเมืองเมื่อวานมากับท่านหรือเรียกมากินข้าวด้วยกันเถิด เลຍးเที่ยงแล้ว เด็ก ๆ คงหิว”

นางไม่ได้กล่าวเพื่อแสวงรักษามารยาทเท่านั้น แต่นั่นก็เต็มไปด้วยอาหารมากมายจริง ๆ เดิมทีหัวหน้าหลวตั้งใจตอบแทนบุญคุณที่จวินชวี่ช่วยคนของตนไว้ ขณะเดียวกันก็ต้องการตีสนิทตั้งเป็นพวก คนในยุทธภพแน่นอนว่าสหายยิ่งมากก็ยิ่งดี ส่วนนางมีความรู้สึกประทับใจต่อจู่เพยหยางจึงขอทำธุระครั้งนี้ แม้ต้องการอยู่ตามลำพังกับจู่เพยหยางมากกว่า แต่ก็ยัง

³ มาจากคำว่า “เนยเหริน” หมายถึง ภรรยา

จำภารกิจของตนได้ จะทำمينเฉยต่อจวินซูอิงได้อย่างไร

ฉูเฟยหยางรู้สึกเช่นกันว่าการกินข้าวร่วมกับบุตรสาวของผู้อื่นนั้นค่อนข้างไม่เหมาะสม ถึงแม้คนในยุทธภพจะไม่ยึดติดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และจวินซูอิงก็ไม่ระแวงเขา แต่จอมยุทธ์ฉูเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าความไม่เจตนาของตนเองอาจชักนำให้สตรีมาชอบตนได้ เพราะที่ผ่านมามาตั้งแต่เขาออกท่องยุทธภพ สตรีทุกคนที่เคยอยู่กับเขาตามลำพัง ไม่มีผู้ใดไม่ถูกปล้นเอาหัวใจ เขาไม่เข้าใจเรื่องนี้เสมอมา ยามเป็นเด็กหนุ่มยังสมารถนำเรื่องนี้มายกตนอวดอ้างเป็นที่ภาคภูมิใจได้ ตอนนั้นก็กลับเหลือเพียงความกลุ้มใจ

คุณหนูใหญ่หลวมมองจวินซูอิงอย่างกระตือรือร้น ฉูเฟยหยางก็เอ่ย “ซูอิง เรียกก่อนหินน้อยและหลินเออร์มาเถิด พรรคตระกูลหลัวก็แยกตัวไปจากสำนักกระบี่ชิงเฟิง ล้วนเป็นคนกันเอง ไม่จำเป็นต้องเกรงใจ” จวินซูอิงพยักหน้า

คำว่า “คนกันเอง” เพียงออกจากปากของฉูเฟยหยาง ใบหน้าตรงไปตรงมาของคุณหนูใหญ่หลัวก็ย้อมด้วยสีแห่งความเขินอายอย่างห้ามไม่อยู่

ระหว่างที่จวินซูอิงไปเรียกคน คุณหนูใหญ่หลัวก็ยกจอกสุราเอ่ย “บุญคุณที่จอมยุทธ์ฉูช่วยเหลือเมื่อวาน ข้าพเจ้าน้อยยังไม่ได้ขอบคุณ ทำได้เพียงดื่มสุราจอกนี้แทนคำขอบคุณก่อน วันหน้าจอมยุทธ์ฉูมีสิ่งใดที่ต้องการความช่วยเหลือ ก็บอกมาได้เต็มที่ พรรคตระกูลหลัวจะตอบรับคำอย่างแน่นอน”

นางคิดแล้วก็ยิ้มเอ่ยอีก “แน่นอน พวกเราคือ...คนกันเอง จอมยุทธ์ฉูจะไม่เห็นเป็นคนนอก”

เมื่อฉูเฟยหยางเอ่ยอย่างสุภาพสองประโยคแล้วดื่มสุรา ฉูฉีและฉูหลินก็เดินเข้ามา จวินซูอิงตามอยู่ด้านหลังเด็กทั้งสอง

คุณหนูใหญ่หลัวลุกมือเรียกทั้งสามคนมานั่งด้วยกัน ฉูฉียิ้มพลางมองคุณหนูใหญ่หลัว แล้วเอ่ย “ขอบคุณคุณหนูใหญ่หลัวที่ต้อนรับ” ฉูหลินพยักหน้าเช่นกัน แล้วเอ่ย “ขอบคุณ”

คุณหนูใหญ่หลัวรีบโบกมือเอ่ย “พวกเจ้าล้วนเป็นผู้กล้า่น้อย ข้าพเจ้าน้อยขอขอบคุณพวกเจ้าแทนเมื่อปราบเมือวาน”

รอยยิ้มของจุ๋มเหมือนฉู่เฟยหยางยิ่งนัก จวินชวี่งมองบุตรชาย
ที่แสร้างเชื้อฟ่งเพื่อแสดงความเฉลียวฉลาดของตนเอง ก่อนจะมองสา...
เอ่อ ฉู่เฟยหยางของตนกำลังกัตะเกียบ

หากฉู่เฟยหยางมีคุณธรรมอย่างก๊อหนินน้อยตั้งแต่เด็ก ก็ไม่แปลก
ที่จะเรียกผั่งดั่งดูตผีเสื้อถึงเพียงนั้น

ทุกคนกำลังกินข้าว จู่ๆ ก็มีคนผู้หนึ่งวิ่งลนลานเข้ามา “คุณหนูใหญ่
ไม่ดีแล้ว! เกิดเรื่องแล้ว นายท่านเรียกให้ท่านกลับก่อน”

คุณหนูใหญ่หล้มมองคนในพรรคที่ไม่รู้ความผู้นี้ นางค่อนข้างโมโห
ที่เขาพรวดพราดเข้ามาโดยไม่ดูสถานการณ์ แม้พรรคเนาเดิมที่จะไม่ใช่พรรค
ที่สูงส่งดงมาอะไร แต่นางก็ไม่อยากให้ฉู่เฟยหยางและจวินชวี่งคิดว่า
พวกเขาบคายไร้มารยาท

ฉู่เฟยหยางมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดโตของคนในพรรคผู้นั้น
ก็เอ่ยกับคุณหนูใหญ่หลัว “คุณหนูใหญ่หลัว ดูแล้วในพรรคคงเกิดเรื่อง
ท่านรีบกลับไปจัดการก่อนเถิด หากมีเรื่องยุ่งยากก็ส่งคนมาแจ้งข้าหน่อย
พวกเราต่างอยู่ภายใต้สำนักกระบี่ชิงเฟิงเช่นกัน อย่าได้เห็นเป็นคนนอก”

ฉู่เฟยหยางพูดเช่นนั้นแล้ว คุณหนูใหญ่หลัวก็ไม่มากพิธีอีก เพียง
กล่าวลากับฉู่เฟยหยางและจวินชวี่งก่อนจากไปอย่างรีบเร่งในทันที

จุ๋มเลือกปลาชิ้นหนึ่งวางลงในถ้วยของน้องชาย พलगเอ่ย “น้องชาย
เสน่ห์ของท่านพ่อพวกเราโจมตีเข้าที่หัวใจของสตรีอีกแล้ว”

ฉู่หลินพยักหน้าเอ่ย “อืม ไม่เลว”

ฉู่เฟยหยางจงใจเคาะตะเกียบสกปรกลงบนคิระชะของเด็กน้อย
ทั้งสอง แล้วเอ่ยอย่างขุ่นเคือง “เป็นเด็กจะเข้าใจอะไร ตั้งใจกินข้าวของ
พวกเจ้าเถิด”

จวินชวี่งกลับเคาะตะเกียบใส่เขา “อย่าตีหัวเด็ก”

ฉู่เฟยหยางลูบหน้าผาก ถูกคนตีแล้วยังคืบอาหารให้อย่างสุนัข
รับใช้ “ได้ๆ ไม่ตีๆ ชวี่ง กินอาหารนั้นะ”

จวินชวี่งมองใบหน้าหล่อเหลาของฉู่เฟยหยางที่โน้มเข้ามาใกล้
ก่อนถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม

รูปลักษณ์หล่อเหลา นิสัยดีพร้อม ความสามารถสูงส่ง บุรุษเช่นนี้
สตรีไม่ชอบจึงจะแปลก

เสียแต่ว่าอ่านตำราน้อยสักหน่อย...

จวินซูอิงไม่มองเขา กลับกัดตะเกียบ แล้วเอ่ย “เพียหยาง เจ้าว่า
เรื่องที่เกิดขึ้นของตระกูลหลัวใช่เรื่องเมื่อเช้าหรือไม่”

จู่เพียหยางวางตะเกียบลง พยักหน้าเอ่ย “เจ้าคิดได้แล้วหรือ
พรรคตระกูลหลัวเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดของที่นี่ งานขนส่งสินค้าทางน้ำก็เลี้ยงดู
ผู้คนได้มากมาย คนทั้งอำเภอผู้ไหลแห่งนี้ทั้งหมดอาจมีความสัมพันธ์กับ
พรรคตระกูลหลัว”

“หมู่ตึกอยู่ใกล้กองมืองี้ที่นี้เพราะพรรคตระกูลหลัวหรือ”

“ไม่ใช่” จู่เพียหยางส่ายหน้า นิ้วมือเรียวยาวเคลื่อนไปยังจอกสุรา
บนโต๊ะ “พรรคตระกูลหลัวอยู่ภายใต้สำนักกระบี่ชิงเฟิง ข้าคิดว่าพวกเขา
พุ่งเป้ามายังสำนักกระบี่ชิงเฟิงเสียมากกว่า”

“เช่นนั้นเจ้าคิดจะทำเช่นไร” จวินซูอิงเอ่ยถาม

จู่เพียหยางยิ้มพลางส่ายหน้า นิ้วมือกวาดผ่านหลังมือของจวินซูอิง
ราวกับหยอกเย้า “ข้าไม่ได้วางแผนจะทำเช่นไร อวินเฉินเป็นเจ้าสำนัก
เรื่องเหล่านี้ปล่อยให้เขากลุ้มใจเถิด สองสามปีก่อนข้าเห็นว่าเขายังอายุน้อย
จึงต้องช่วยเหลือ เด็กคนนี้สุขกายสบายใจมานานแล้ว ครั้งนี้ให้เขาคิดหาวิธี
เองบ้าง”

“ท่านพ่อแย่จริง ๆ ข้าจะบอกท่านพ่ออวินเฉิน” จู่ฉีเลือกปลาหนึ่งชิ้น
คืบให้จวินซูอิง

“ยังเรียกพี่อีกนะ นั่นคืออาของเจ้า เหตุใดจึงเปลี่ยนไม่ได้เสียที”
จู่เพียหยางถลึงตาจ้องมองบุตรคนโต

จวินซูอิงนั่งอยู่อีกด้านไม่เอ่ยอันใด ท่าทางคล้ายกับคิดบางลึนอยู่

จู่เพียหยางโน้มเข้าไปมอง เขายิ้มพร้อมเอ่ยถาม “เหตุใดจึงไม่พูดเล่า
กำลังคิดอะไรอยู่”

จวินซูอิงเอ่ย “อวินเฉินมีปัญหา ก็คือเกาฟ่งมีปัญหา ข้าไม่อาจ
นั่งมองอยู่เฉย ๆ”

ฉู่เฟยหยางล่ำลืออย่างหนัก จ้องมองจวินชวี่งครู่ใหญ่โดยที่พูดอะไรไม่ออก

ฉู่ฉีและฉู่หลินกำลังอยู่ในช่วงร่างกายเจริญเติบโต ทั้งยังอยู่ในวัยคึกคักว้าวเริง อาหารทั้งโต๊ะจึงถูกกวาดจนเกือบเกลี้ยง

อาหารเที่ยงเรียบร้อยแล้ว ฉู่เฟยหยางถามจวินชวี่งว่ายังต้องการออกไปข้างนอกยามบ่ายหรือไม่ จวินชวี่งคิดถึงพรรคตระกูลหลัวที่แทรกซึมได้ทุกที่ ก็อดไม่สบายใจไม่ได้ จึงต้องการเพียงอยู่ในห้องเท่านั้น

ฉู่เฟยหยางก็อยู่กับเขาในห้องอย่างเชื่องพั่งครึ่งค่อนวัน

ยามเย็นฉู่เฟยหยางสั่งให้เสี่ยวเอ๋อร์ยกโต๊ะและเครื่องเคียงขึ้นมา มือเย็นเสร็จสิ้นไปอย่างขอไปที จากนั้นก็ไล่ฉู่ฉีและฉู่หลินกลับห้องของตน

ทั้งสองคนผลัดกันล้างหน้าอาบน้ำอย่างง่าย ๆ จวินชวี่งหยิบตำรา ม้วนหนึ่งนั่งลงที่โต๊ะเล็กข้างหน้าต่าง

ฉู่เฟยหยางเดินเข้าไป คลุมเสื้อคลุมให้เขา แล้วก้มหน้าจอบบริเวณคิ้วเขา ก่อนยิ้มเอ่ย “เหตุใดจึงขยันถึงเพียงนี้ เจ้ายังคิดจะสอบจอหงวนจริงๆ หรือ”

จวินชวี่งหลับตาลอจอนเขาจอบเสร็จ จ้องมองฉู่เฟยหยาง แล้วเอ่ย “ฟ้ายังไม่มืดมาก ชานอนไม่หลับ ไม่ให้อ่านตำราจะให้ทำอะไรหรือ”

“ไม่อ่านตำรา ข้าสอนเจ้าทำเรื่องที่น่ายินดียิ่งกว่าได้นะ...” ฉู่เฟยหยางกอดจวินชวี่ง ก้มหน้าใช้จมูกโด่งเป็นสันถูคลอเคลียข้างหูเขาเบา ๆ ลดเสียงตำรากระซิบเข้าไปในหูอย่างสุดความสามารถ ใบหูและลำคอขาวก็ค่อย ๆ ขึ้นสีชมพูระเรื่อ

ฉู่เฟยหยางมองจนจิตใจสั่นไหว เขาก็ม้วนลงกอดจวินชวี่งแน่นขึ้น ค่อย ๆ ขบเม้มไปตามรูปคอกที่เผยอยู่ตรงหน้าเขาอย่างนุ่มนวล

“เฟยหยาง...” เสียงของจวินชวี่งค่อนข้างไม่มั่นคง นิ้วมือที่จับม้วนตำราจิกเข้าไปในหน้ากระดาษจนเกิดรอยสองสามรอย

“หอมยิ่งนัก ดมเท่าใดล้วนไม่พอ ชวี่ง เหตุใดเจ้าจึงหอมเช่นนั้นนะ” ฉู่เฟยหยางเอ่ยเย้าหยอกเสียงเบา เมื่อใช้น้ำเสียงนุ่มนวลตั้งใจเอ่ยอย่าง

แล้วเขา ทำให้ความลึกลับของสิ่งที่แตกต่างไปจากเดิมแบบเข้าสู่ของจริงอย่าง
อย่างไม่ขาดตกแม้แต่น้อย

จริงอย่างที่จับต้องได้ของทุกอย่าง แต่ทำเพียงแค่จับไว้ ไม่ผลัก
เขาออก ทั้งยังไม่อิงแอบเข้าไปใกล้เขา

จริงที่รู้ว่าควรใช้เสน่ห์ของตนอย่างไร รู้ว่าตนเองในแบบไหน
ที่จะทำให้จริงที่หน้าแดงใจเต้นอย่างไรทางพิเศษ ถึงแม้ว่าจริงที่
แทบจะไม่เคยปฏิเสธเขาเลยนอกจากสองครั้งแรก แต่จริงที่ชอบมอง
ท่าทางที่อีกฝ่ายถูกตนเองหลอกล่อจนไร้ทางยังใจ แล้วเป็นฝ่ายเข้ามาใกล้
ก่อนเอง

“จริง เงยหน้า” จริงที่สงสัยเสียงเขา อีกด้านก็ใช้มือลูบผิวหน้า
ที่เนียนละเอียดยิ่งกว่าเมื่อก่อน

เขาก็มองหน้าของจริงที่สั่นระริกจากมุมที่สูงกว่า อีกฝ่ายกลับ
ไม่เงยหน้าอย่างเชื่องช้า

“ฟังความสิจริง หากไม่เงยหน้า ข้าจะไม่จูบเจ้านะ...” จริงที่
ยิ้มพรางกั๊กตึงหูอีกฝ่าย ไม่ได้ฝันเขยคางขึ้นจูบเช่นเมื่อก่อนจริงๆ

“...”

จริงที่ก้มหน้าเงย จริงที่เพยห่างก็ไม่นั่งกับเขา เพียงจูบสะเปะสะปะ
บนใบหน้าและหน้าผากนั้นอย่างพอดี

ผ่านไปครู่ใหญ่มือของจริงที่จับแขนของจริงที่บีบแน่นขึ้น
ก่อนจะเงยหน้าสบกับสายตาที่มีความอ่อนโยนเจิดจ้าและความหยอกเย้า
อีกสามส่วนของจริงที่เพยห่าง

จริงที่ค่อนข้างโมโห เหตุใดคนผู้นี้จึงมักแกล้งเขานักนะ!

จริงที่เพยห่างก้มหน้าจูบริมฝีปากของเขาเบาๆ เพียงสัมผัสก็ละจาก
ก่อนจะยิ้มเอ่ยเสียงเขา “จูบเล็กน้อย ยังไม่พอใจใช่หรือไม่”

จริงที่เงยหน้ายัดคอเล็กน้อย คล้ายกับไล่ตามริมฝีปากของ
จริงที่เพยห่างตามสัญชาตญาณ

ไม่มีจุดผิดพลาดดังที่คาดคิด มีแต่ถูกเขากลับแกล้งอีกครั้ง
จริงที่คล้ายจะหงุดหงิดจริงๆ แล้ว จึงเอ่ยอย่างโมโห “จริงที่เพยห่าง”

ฉู่เพยหยางเข้าใจที่สุดว่าถึงจุดเพียงพอแล้วก็ต้องหยุด ไม่กล้าเข้าหยอกต่อ จึงประคองแก้มของจวินชวี่งด้วยสองมือ จูบลongอย่างเอาแต่ใจ ทำให้จวินชวี่งไม่เหลือใจไปคิดถึงเรื่องอื่นอีก

ร่างกายในอ้อมอกแข็งที่อยู่ออยู่เพียงครู่หนึ่งก็ผ่อนคลายลง ฉู่เพยหยางรู้ว่าจวินชวี่งชื่นชอบจูบที่สุด จูบที่ไม่มีความปรารถนาใด มีเพียงความสนิทสนมอย่างไบหน้าแนบชิดกับไบหน้า ริมฝีปากแนบชิดกับริมฝีปาก ทำให้คนเคลิบเคลิ้มว่ากระทั้งหัวใจล้วนกำลังแนบชิดแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน รวากับอยู่ท่ามกลางการเกี้ยวกระหวัดล้าลึกที่ลงลึกไปถึงวิญญาณ เพียงพอให้มองเห็นและจับไล่ความรู้สึกเสแสร้งทั้งหมดออกไปได้ เพียงพอที่จะทำให้ใจจริงแท้ดวงหนึ่งแผ่ความอบอุ่นมากขึ้น

เปรียบเทียบกับกรรูกไล่ของจวินชวี่ง ความคิดเล็กๆ ของฉู่เพยหยางกลับไม่เชื่อตรงอย่างยิง...ฉู่เพยหยางยิ้มเยาะตนเองในใจ พลางมองชนตาสั้นไหวแผ่วเบาที่ปิดสนิทระหว่างจูบแลกเปลี่ยนลมหายใจนั้น

ไม่เชื่อตรงก็ไม่เชื่อตรง แต่ไหนแต่ไรมาฉู่เพยหยางก็ไม่เคยคิดยกระดับศีลธรรมของตนเองอยู่แล้ว

เขาตั้งตำราในมือของจวินชวี่งทิ้งไปอีกด้าน ก่อนออกแรงเคล้าคลึงจวินชวี่งไว้ในอ้อมอก สองมือเริ่มจุดไฟร้อนทั่วทุกหนแห่ง

“เอ่อ...แค็กๆ พี่ฉู่⁴ ชวี่ง กำลังยุ่งอยู่รึ” ในชั่วพริบตาที่ฉู่เพยหยางและจวินชวี่งรู้สึกได้ว่ามีลมปราณของคนข้างนอกบีบเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว พร้อมกันนั้นน้ำเสียงคุ้นเคยเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นอยู่ด้านนอกหน้าต่าง

จวินชวี่งขจัดความสับสนในใจ ผลักฉู่เพยหยางออก ทั้งสองคนจ้องมองไปนอกหน้าต่างพร้อมกัน

ไม่รู้ว่าชิงหลางยืนอยู่บนกิ่งของต้นไม้ใหญ่นอกหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด เมื่อรู้สึกถึงสายตาสองคู่ที่พุ่งมา เขาก็โบกมือเอ่ยอย่างรู้สึกผิด “ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ข้าน้อยมีเรื่องสำคัญ”

⁴ ชิงหลางกับฉู่เพยหยางมักเรียกกันและกันว่า “พี่” ในทำนองกึ่งยกยอกึ่งประชดประชัน ไม่ได้หมายถึงว่าอีกฝ่ายอายุสูงกว่าจริงๆ

“คุณเพียหยางจ้องเขาเขม็ง เอ่ยว่า “เหตุใดท่านจึงไม่เข้ามาทางประตู!”

“ข้าออกเดินทางจากสำนักกระบี่ชิงเฟิง ใช้วิชาตัวเบาตลอดทาง แล้วมาถึงที่นี่พอดี” ซิงหลางตอบล้าต๋านของตนไม่พลงเอ่ยอธิบาย

“...”

“เหตุใดท่านจึงมาจากสำนักกระบี่ชิงเฟิง” คุณเพียหยางให้ซิงหลางเข้ามาในห้อง รินชาลงจอกให้ ปากก็เอ่ยถาม

ซิงหลางไม่ตอบ ถามกลับว่า “พี่จู่ ท่านเคยได้ยินชื่อหมู่ตีกู่จี้หรือไม่”

คุณเพียหยางสบตากับจวินชู่อิง แล้วถาม “ท่านเคยประมือกับพวกเขาหรือไม่”

ซิงหลางถอนหายใจ “ข้าไม่ได้ประมือกับพวกเขา เพียงแต่กลุ่มย่อยหลายกลุ่มของพรรคเทียนอีลั่นถูกพวกเขาก่อวินาศกรรม พรรคเล็กกลุ่มน้อยที่ไม่ได้ติดต่อกับพรรคส่วนกลางอย่างใกล้ชิดมากนักก็ถึงขั้นก่อกบฏ ข้าไม่เคยรู้สึกเสียเปรียบเช่นนี้มาก่อนเลยนะ”

“แม่เป็นเช่นนี้ แต่เรื่องเล็กแค่นี้ เจ้าไม่จำเป็นต้องเดินทางมาหาพวกเราภายในวันเดียวหรอก” จวินชู่อิงขมวดคิ้วเอ่ย

“ชู่อิง เจ้ากล่าวหาข้าอย่างไม่เป็นธรรมแล้ว ครั้งนี้ข้าวิ่งงานแทนสำนักกระบี่ชิงเฟิงของพวกเจ้าต่างหาก” ซิงหลางยกคิ้วเอ่ย ก่อนจะมองทางคุณเพียหยาง แล้วถอนหายใจเบาๆ ทันใด “พี่จู่ ผู้อาวุโสชั้นอาจารย์ของท่านได้รับบาดเจ็บ ยังมีผู้อาวุโสของสำนักกระบี่ชิงเฟิงอีกสองสามคน ผู้อาวุโสชั้นและเหล่าผู้อาวุโสได้รับคำเชิญให้ไปยังสหพันธ์ชาวยุทธ์แต่ระหว่างเดินทางกลับถูกซุ่มโจมตีจนได้รับบาดเจ็บ”

“อะไรนะ!” คุณเพียหยางได้ยินก็ตกใจ ยกมือขึ้นกดไหล่ของซิงหลาง “อาการบาดเจ็บของท่านอาจารย์และผู้อาวุโสเป็นอย่างไรบ้าง! ใครทำร้ายท่านอาจารย์! หมู่ตีกู่จี้!”

“พี่จู่ ท่านไม่ต้องกังวล อาการบาดเจ็บของท่านอาจารย์และผู้อาวุโสได้รับการรักษาแล้ว ทั้งยังมีเกาฟ่งคอยดูแล ไม่มีอะไรสาหัส ส่วนบาดเจ็บของบรรดาท่านอาจารย์ของท่าน ที่หลายคนโดนคือพิษร้อนสีชาด เป็น...”

“เป็นอะไร!”

ซิงหลางยังไม่ได้ตอบ จวินชวูอิงกลับเอ่ย “นี่เป็นหนึ่งในทักษะเฉพาะของพรรคเทียนอี มีอานุภาพดังถูกเปลวไฟเผาเผาหัวใจ คนที่ฝึกวิชาฝ่ามือนั้นฝ่ามือจะมีพิษ ผู้ถูกพิษทั่วทั้งร่างกายจะร้อนรุ่มมีสีแดงขึ้นที่ตัว นั่นคือพิษร้อนสีชาด”

ซิงหลางพยักหน้า “นี่เป็นเคล็ดวิชาที่ลัทธิไม่ได้แพร่พรายสู่ภายนอก คนที่ควบคุมวิชาฝ่ามือนั้นในพรรคเทียนอีมีอยู่ไม่มาก เกาฟ่งแจ้ให้ข้ารู้เป็นการส่วนตัว ข้าจึงรู้ว่าร่างกายของผู้อาวุโสชั้นถูกพิษชนิดนี้ เดิมทีข้าไปยังสำนักกระบี่ชิงเฟิงเพื่อจัดการเรื่องนี้ ระหว่างสองสำนักจะได้ไม่เกิดแค้นใหม่รวมแค้นเก่า เพราะนั่นเป็นเรื่องที่ไม่อาจยุติได้ง่ายๆ” ซิงหลางเอ่ยพร้อมเผยรอยยิ้มขมขื่น “คิดไม่ถึง พวกเราถึงกับถูกคนอื่นจับวางตามแผนเสียแล้ว”

จวินชวูอิงขมวดคิ้ว “นี่ต้องการยุแหย่ความสัมพันธ์ของพรรคเทียนอี และสำนักกระบี่ชิงเฟิงหรือ พรรคเทียนอีไม่ได้เกี่ยวข้องกับยุทธภพจางหยวนนานแล้ว ใครกันที่ต้องการดึงพรรคเทียนอีเข้ามา!”

จู่เฟยหยางกำมือแน่น เอ่ยถามซิงหลาง “ซิงหลาง ท่านสืบหาคนที่ทำร้ายอาจารย์ของข้าพบแล้วหรือยัง ภายในพรรคเทียนอีมีคนทรยศใช้หรือไม่?”

ซิงหลางส่ายหน้าถอนหายใจเอ่ย “นี่เป็นจุดที่ข้ากังวล สามารถทำร้ายผู้อาวุโสไปได้ ย่อมเป็นผู้ที่มีวรยุทธ์ล้ำลึกอย่างยิ่งแน่นอน หากนับผู้ที่มียุทธเพียงนี้ภายในพรรคเทียนอีใช้เพียงสองมือก็นับได้ครบ ข้าสืบหาแล้วผู้ที่ทำร้ายผู้อาวุโสไปไม่ใช่คนของพรรคเทียนอีแน่นอน ดังนั้น ไม่ว่าจะ เป็นใคร เป้าหมายของเขา บางทีอาจไม่เพียงแค่การยุแหย่ แต่เป็นการจงใจให้เกิดความขัดแย้ง”

“ไม่ใช่คนของพรรคเทียนอี แต่กลับใช้วิชาลับของพรรคเทียนอีได้... บางทีการจัดการภายในพรรคอาจไม่เคร่งครัด ถูกคนนอกแอบร่ำเรียนไป” จวินชวูอิงมองทางซิงหลางพลางเอ่ย “เหตุใดเจ้าจึงคิดว่าเป็นฝีมือของหมู่ตึกอู่จี้” “ระหว่างทางที่ข้ามา พบกับคนของหมู่ตึกอู่จี้เข้า” ซิงหลางยิ้ม

แล้วเอ๋ย “คนสองสามคนนั้นใช้วิชากระบี่ของสำนักกระบี่ชิงเฟิงรังแกคนอื่นอ่ะ ไม่เพียงลอกเลียนกระบี่จนทำ จากความเข้าใจที่ข้ามต่อวิชากระบี่ชิงเฟิง ที่พวกเขาใช้คือเคล็ดวิชาดั้งเดิมของสำนัก นี่เป็นเพียงจุดที่ตามองเห็นได้เท่านั้น สามเดือนที่ผ่านมาคนของหมู่ตึกอู่จี้แทรกซึมเข้าไปทุกซอกทุกมุมของยุทธภพจางหวน ในจุดที่เจ้าและข้ามองไม่เห็น จะเกิดเรื่องที่คาดไม่ถึงมากมายเพียงใดก็ไม่รู้ พวกเขาก่อความยุทธภพที่คลื่นเจียบลมสงบ คลื่นใต้น้ำกำลังเชี่ยวกรากในยามนี้จะต้องดำเนินต่อไปอีกนานเท่าใด ผู้ที่อยู่เบื้องหลังต้องเป็นคลื่นพายุลูกใหญ่แน่นอน”

ฉู่เฟยหยางเจียบอยู่ครู่หนึ่งก็ลุกขึ้นยืนแล้วเอ๋ย “กล่าวมาความก็เปล่าประโยชน์ พวกเรากลับไปที่เขาหลงเยาว์กันก่อนเถิด”

พวกเขาเก็บสัมภาระเรียบร้อย ก็เรียกฉู่จี้และฉู่หลินมา ทั้งหมดเตรียมพร้อมเคลื่อนตัว

ซึ่งหลงให้กลุ่มย่อยของพรรคเทียนอีในอำเภอผู้ไหลส่งม้าที่วิ่งได้ว่องไวจำนวนหนึ่งมาให้ ทั้งห้าคนขึ้นขี่ม้า ออกเดินทางไปยังเขาหลงเยาว์ภายในคืนนั้นทันที

ความกังวลที่ซ่อนอยู่ในใจก่อนหน้านี้ของฉู่เฟยหยางค่อย ๆ หนักและชัดเจนขึ้น หมู่ตึกอู่จี้เรียนรู้วิชาการต่อสู้ของสำนักอื่นจากที่ใดนั้นเป็นเรื่องรอง หากพวกเขาเอาชนะอาจารย์ของตนและผู้อาวุโสของสำนักกระบี่ชิงเฟิงอย่างง่ายดายได้แล้ว พลังที่แท้จริงของมันจะแข็งแกร่งถึงขั้นไหนกันแน่! สำนักที่แข็งแกร่งถึงเพียงนี้เหตุใดจึงเพิกปรารถนาเมื่อสามเดือนก่อนแล้วยังแสดงพลังความสามารถออกมาภายในครั้งเดียว! ราวกับว่าพวกเขาจุดเชื้อไฟทั่วทุกหนแห่งมาตลอด ตั้งแต่สำนักใหญ่ที่มีชื่อเสียงจนถึงพรรคเล็กๆ ในชนบท แม้แต่กลุ่มย่อยของพรรคเทียนอีที่อยู่ไกลลับตาก็กอบฏแผนท้าวไว้ทั้งหมดคืออะไรกัน!

ความหวาดระแวงทั้งหมดในตอนนี้นี้ล้วนไร้ทางคลี่คลาย ทั้งหมดเจียบกริบตลอดทางจนถึงสำนักกระบี่ชิงเฟิงในคืนเดียวกันนั่นเอง

ทั้งห้าคนลงจากม้าเดินเข้าไปในสำนัก ยังไม่ทันถึงประตู ก็มีเงาเล็ก ๆ กอดลูกบอลหลากสีที่ทำจากไม้ไผ่วิ่งโคลงเคลงเข้ามา

“ท่านพี่ก่อนหินน้อย ท่านพี่หลินเออร์!”

ตุ๊กตาน้อยเพียงมองเห็นฉู่ฉีและฉู่หลิน ลูกตาสีดำก็แปลงประกาย เขาทั้งลูกบอลที่อยู่ในมือวิ่งเข้ามาหา ยามที่เข้ามาใกล้แล้วก็ทักทายบรรดาผู้ใหญ่อย่างมีมารยาท

“ท่านอาฉู่ ท่านอาจวิน เอ๋อ...อืม...ท่านอา” เมื่อถึงซิงหลางคล้ายกับ ลืมไปแล้วว่าท่านอาท่านนี้แะอะไร ตุ๊กตาน้อยเอียงหัวมองซิงหลางครู่ใหญ่ เอ๋อเรียกอย่างไม่ชัดเจน

จวินชู่อิงลูบศีรษะของตุ๊กตาน้อย ฉู่เฟยหยางต้องการจะอุ้มเขากลับ เข้าไปด้านใน ตุ๊กตาน้อยกลับอาลัยอาวรณ์อยากเล่นกลับพี่ชายทั้งสอง ฉู่เฟยหยางจึงทำได้เพียงวางเขาลง แล้วจูงจวินชู่อิงเข้าไปในสำนักพร้อมกัน

ประมุขซิงที่ถูกคนอ้าอึ้งใส่ก็เลิกคิ้ว ช้อนตัวตุ๊กตาน้อยจากพื้นขึ้นมา อุ้มไว้ในอก เขาอายุนี้นิ้วมือแล้วบีบลงบนใบหน้าจ้ามของตุ๊กตาน้อย

“เจ้าตุ๊กตาน้อยตัวอ้วน เจ้านี้ฉลาดนักนะ”

ตุ๊กตาน้อยเบะปาก รู้ว่าตัวเองดีไม่หลุด จึงใช้หัวนิ้วเล็กสั่นถูบริเวณ ที่ถูกบีบ มองทางฉู่ฉีและฉู่หลินอย่างขอความช่วยเหลือ

“ท่านอาซิง ให้ข้า ให้ข้า” ฉู่ฉีมองแล้วก็รู้สึกขบขัน จึงยื่นมือไป อุ้มเขากลับมา ตุ๊กตาน้อยที่หลุดพ้นจากเงื้อมมือมารกอดคอฉู่ฉีอย่างใกล้ชิด ครู่หนึ่ง ก่อนหมุนตัวยื่นสองแขนขอกอดจากฉู่หลิน

ฉู่หลินรับเขามา แล้วอุ้มตุ๊กตาน้อยเดินเข้าไปในสำนัก

ซิงหลางไม่ไปกับพวกเขา หลังจากเข้าประตูใหญ่ของเรือนด้านในแล้ว ก็แยกทางใครทางมัน เพื่อไปตามหาซินอวี่นเฉินด้วยตนเอง

สองมือของตุ๊กตาน้อยโอบคอฉู่หลิน แล้วเปิดปากเอ๋อ “ท่านพี่ ก่อนหินน้อย ท่านพี่หลินเออร์ พวกท่านมาเยี่ยมท่านปู่ใช่หรือไม่”

“อืม ร่างกายของท่านปู่เป็นอย่างไรบ้าง” ฉู่ฉีเอ๋อพลางบีบมือเล็ก ของเขา

สองตาของตุ๊กตาน้อยเหลือบมองท้องฟ้า คล้ายกับกำลังเรียบเรียง

คำพูด “อืม ท่านปู่ฟื้นแล้ว หน้าของท่านปู่ไม่แดงถึงเพียงนั้นแล้ว ไม่ร้อนถึงเพียงนั้นแล้ว” สุดท้ายก็เอ่ยอีกครั้ง “ท่านปู่ยังเอาไม่ไหวเคาะเตียงดำทอกคนได้แล้วด้วย”

จู่ฉีและจู่หลินสับสนตากันเงิบๆ เช่นนี้...ดูแล้วท่านปู่คงไม่เป็นอะไรร้ายแรงจริงๆ

จู่เฟยหยางและจู่ฉีเดินมาถึงภายในเรือนของชินไป ได้ยินเสียงตำหนิอย่างโมโหของชินไปแต่ไกล บ่าวรับใช้สองสามคนยกถ้วยยารักษาแผลและผ้าพันแผลเดินเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว

“พรรคเทียนอี เจ้าฝ่ายธรรมชั่วช้า! วรยุทธ์ของพรรคนี้เหี้ยมโหดยิ่งนัก ช่างเป็นความอัปยศของผู้ฝึกยุทธ์เสียจริง!” เสียงของชินไปดังทะลุประตูออกมา ยังคงดงมและมีพลังเช่นเคย

“ท่านพ่อ ใจเย็น ยานี้ท่านรีบดื่มตอนกำลังร้อนเถิด ไม่เช่นนั้นเมื่อถึงตอนบ่ายพิษนั้นจะยับยั้งไว้ไม่อยู่ ถ้าหากตัวร้อนขึ้นมามากก็ยิ่งลำบาก” เมื่อชินไปได้ทำตามหลักความชอบธรรมแล้ว เกาฟ่งที่ใช้นิ้วมือแคะหูอยู่อีกด้านก็ยกถ้วยยาให้เขา

“ข้าไม่ดื่ม! เด็กอย่างพวกเจ้าไปมาหาสู่กับพรรคมารนั้นอย่างใกล้ชิดก็ช่างเถิด แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว แต่ละคนยังปกป้องปีศาจนั้นอีก!” ชินไปตบแผ่นเตียง “เจ้าปีศาจพรรคมารนั้นไปไหนแล้ว! ให้เขามาพบข้า! ข้าต้องการสั่งสอนเด็กไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำสักหน่อย!”

เกาฟ่งวางยาลงบนโต๊ะเตียงข้างเตียง สายหน้าเอ่ย “ท่านพ่อ ท่านหยุดทำท่าทางเช่นนี้ก่อน รักษาบาดแผลให้ดีเถิด อีกอย่างชิงหลงพูดชัดเจนทั้งยังบอกวิธีถอนพิษให้แล้วไม่ใช่หรือ ทุกอย่างนี้ต่างเป็นความเข้าใจผิดผู้ที่ทำร้ายท่านและเหล่าผู้อาวุโสไม่ใช่คนของพรรคเทียนอี มีคนเจตนาขุ่นให้แตกหัก ท่านรู้แล้วเหตุไฉนยังหลงกลอยู่อีก”

“ใครว่าข้าหลงกล!” ชินไปถลึงตาพ่นลม “นี่ไม่เกี่ยวข้องกับใครทำร้ายข้า! จุดสำคัญคือวรยุทธ์นอกกรีต คนที่ขอธรรมจะฝึกการต่อสู้ที่เหี้ยมโหดถึงเพียงนี้ได้อย่างไร! เห็นอยู่ว่าพรรคเทียนอีก็ยังคงเป็นฝ่าย

อธรรมชั่วช้า ไม่ตรงไปตรงมา ไม่ชอบธรรม!”

เกาฟ่งเพียงได้ยินก็เหยียดมุมปากเอ่ย “ท่านพ่อ ท่านอย่าลืมนะ ข้าก็มาจากพรรคมารที่ไม่ตรงไปตรงมาและไม่ชอบธรรมนั้นเช่นกัน เป็นปีศาจ พรรคมารไม่ต่างจากผู้อื่น”

ขึ้นไปสลักทันที ผ่านไปเนิ่นนานจึงเอ่ย “เสี่ยวฟ่งเจ้าอย่าคิดมาก เจ้าเป็นเด็กดี พ่อไม่ได้กำลังพูดว่าเจ้า” เกาฟ่งขึ้นโถงต้อนรับคนได้ยอดเยี่ยม เข้าครัวทำอาหารได้ล้ำเลิศ วิชาแพทย์สูงส่ง ทั้งยังกตัญญูมอบผู้สืบทอด ให้ตระกูลไป ลูกสะใภ้เช่นนี้ ต่อให้ไม่ใช่สตรีก็ไม่เป็นไรแล้ว ในใจขึ้นไป ฟังพอใจเกาฟ่งอย่างยิ่ง จะแข็งใจด่าทอลงได้อย่างไร

ฉู่เฟยหยางและจวินชู่อิงในช่วงเวลานี้ก็เดินเข้ามาจากด้านนอกพอดี เกาฟ่งเพียงเห็นจวินชู่อิง ดวงตาสีดำก็เปล่งประกายแล้วเดินเข้ามาหา อย่างรวดเร็ว “ชู่อิง พวกท่านมาแล้ว!”

ขึ้นไปส่งเสียงทักจากด้านหลังสองคน ไม่ใช่เพราะอื่นใด เพียงเพราะ ปัญหาการเรียกขานนี้ทำให้เมื่อก่อนเขาวุ่นวายอยู่ไม่น้อย

เกาฟ่งแรกเริ่มเดิมทีเคยชินกับการเรียกจวินชู่อิงว่า “ท่านประมุข” มาโดยตลอด ขึ้นไปไหนเลยจะอดทนได้! ในฐานะชาวยุทธ์ที่ชอบธรรม ขึ้นไปยึดถือระดับความอาวุโสอย่างยิ่ง เขาเห็นฉู่เฟยหยางเป็นดั่งบุตร เช่นนั้นจวินชู่อิงก็คือ...นี่ไม่ต้องพูดให้มากแล้ว แม้เขาจะไม่กล้า ก้าวกายจวินชู่อิงมากนัก แต่ได้ก้าวกายเกาฟ่งก็เห็นว่าเพียงพอ ดังนั้นขึ้นไป จึงอบรมเกาฟ่งอย่างแข็งขันให้เปลี่ยนคำเรียกขานให้อยู่ในกรอบที่ถูกต้อง ตามความคิดเขาเสียที เขาพอใจกับสิ่งนี้ยิ่งนัก

จวินชู่อิงพยักหน้าเอ่ย “ชิงหลางเล่าเรื่องทั้งหมดให้พวกเราฟังแล้ว ผู้ที่มาครั้งนี้ไม่ได้มาดี พวกเราจำเป็นต้องรับมืออย่างระมัดระวัง”

ฉู่เฟยหยางเดินอ้อมเขาสองคนไปถึงหน้าเตียงของขึ้นไป ยกถ้วยยา ส่งให้พร้อมเอ่ย “ท่านอาจารย์ กินยาเถิด ชิงหลางบอกว่าท่านมีพิษ หลงเหลืออยู่ ยังไม่หายดี ภายในสามวันล้วนต้องพึ่งยาขับยั้งฤทธิ์ของ พิษไว้”

ชิงหลางอีกแล้ว เจ้าเด็กน่าชังของพรรคเทียนอินัน! กระทั่ง

ฉูเฟยหยางยังพูด “ซึ่งกลางบอกว่า” ไม่หยุดหย่อน ไร้เหตุผลเสียจริง ๆ
ขึ้นไปจ้องมองศิษย์คนโตของตนเองครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยอมรับยามาเต็ม

จวินจวินเงยหน้ามองฉูเฟยหยางที่นั่งลงด้านหน้าเตียง น่าจะปรึกษา
เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้กับขึ้นไปอยู่ ฉูเฟยหยางหันหน้ากลับมาองเขา
ยิ้มพร้อมกวักมือเรียก ส่งสัญญาณให้เขาเข้าไปเช่นกัน

“ท่านพ่อ~” ในตอนนั้นเองเสียงเด็กหนุ่มนี้ก็ดังเข้ามาจากด้านนอก
ประตู ฉูหลินอ๋มตึกตาน้อยเดินเข้ามา ฉูฉินตามมาด้านหลัง

“ซินหนิงหยวน! เจ้าโตมากแล้วยังให้พี่ชายอ๋มอีก! พี่หลินเออร์
ของเจ้า ตอนอายุเท่าเจ้าก็ออกจากบ้านไปจำเรียนยุทธจากท่านอาจารย์แล้ว
เจ้ากลับไม่อายุที่จะอดอดอ้อนอวดความเฉลียวฉลาด” เกาฟ่งชี้พื้นด้านหน้า
เอ่ยสั่งตึกตาน้อยตัวอ้วน “มานี่”

หลินเออร์วางตึกตาน้อยลงพื้น เขาเคลื่อนไหวเล็กน้อยวิ่งโคลงเคลง
ไปถึงด้านหน้าเกาฟ่ง แล้วเงยหน้าเอ่ย “ท่านพ่อ”

เกาฟ่งอ๋มเข้าน้ำ ขยับไปหน้าที่ย่อนน้อมขึ้นสีชมพู่ของเขารักใคร่
ขึ้นไปมองดูฉูฉินกับฉูหลินเดินเข้ามาในห้อง ยามนี้ก็หัวเราะออกมา
เอ่ยว่า “หนิงหยวนเหมือนกับวันเซินตอนเด็กยิ่งนัก จำมาเหมือนต่อไม้
ก้อนหินน้อย หลินเออร์ ออกจากบ้านไปนานถึงเพียงนี้ รีบเข้ามาให้ปู่
ลักหน่อย”

เกาฟ่งนึกภาพซินหนิงวันเซินยามเด็กที่เป็นตึกตาตัวน้อยอ้วน ๆ ก็ยิ่ง
ชื่นชอบอย่างยิ่ง หนูน้อยผู้งดงาม ในยามนี้กลายเป็นชายหนุ่มสุขุม
ตัวสูงใหญ่แล้ว บางครั้งเกาฟ่งกลับคิดถึงวันเวลาในยามแรกที่หนูน้อย
ผู้สูงเท่าอกของตนติดตามข้างกายคอยประจบประแจงตนเองอยู่ทุกวัน

ฉูฉินกับฉูหลินล้วนไปล้อมอยู่หน้าเตียงพูดคุยกับชายชรา ฉูเฟยหยาง
ต้องการพูดเรื่องสำคัญกลับแทรกไม่ได้ ทำได้เพียงถอยออกมา